

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνυ δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνυ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΣΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 1931 αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγούστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 30 Μαΐου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 26

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

Παλάτι τῆς ἐρημίας καὶ τῆς σιω-
πῆς, θρόνος τῆς μελαγχολίας, ἦταν ὁ
πελώριος βράχος ὁ βορεινός, ὁ θα-
λασσοδαρμένος, ποῦ ἀπάνω του ἦταν
ἄλλοτε χτισμένο τὸ παλιὸ χωριό, τὸ
καταρηνμαγμένο σήμερα. Δὲν ἦταν
κῆμα ἀπὸ τὸ Θρακικὸ πέλαγος, ἀπὸ
τοὺς κόλπους τῆς Χαλκιδικῆς, δὲν
ἦταν κῆμα διωγμένο ἀπὸ τὴ Μαύρη
Θάλασσα κι' ἀπὸ τὴν Προποντιδα
ποῦ νὰ μὴν ἐρῆγῃ νὰ φιλήσῃ τὰ πό-
δια τοῦ γιγάντιου μαύρου βράχου.

Ἐρβωνόταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα
σὲ ὕψος φοβερό, ποῦ ἐπιανε τὸν ἄν-
θρωπο Ἰλιγγος καὶ ζάλη. Κι' ἄλλοτε
ἦταν φωλιὰ ἀνθρώπων, γεμάτη ἀπὸ
ζωὴ καὶ φωνές, καὶ τώρα ἦταν ἐρη-
μος καὶ γεμάτος ρημάδια. Δυὸ μεγά-
λοι γιαλοὶ ἀπλώνονταν δεξιά κι' ἀρι-
στερά ἀπὸ τὸ βράχο, κάτω στὰ θε-
μέλια δυὸ φοβερῶν γκρεμῶν.

Ὁ ἕνας ἦταν σπαρμένος μὲ βρά-
χους μόνοκόμματος, σὰ νὰ τοὺς πέ-
ταξαν στὴ θάλασσα ἀρχαῖοι γίγαντες
ποῦ πάλευαν μεταξὺ τους, καὶ στρω-
μένος μὲ χαλίκια ἄσπρα, κόκκινα,
μαργαριταρένια, χρυσοκίτρινα καὶ μὲ
σταχτερὴ γυαλιστερὴ ἄμμο. Καὶ ἡ
ἄμμος βαθαίνει μονομᾶς καὶ ὁ βυθὸς
γίνεται ἄπατος δυὸ σήματα ἀπὸ τὴν
στεριά, κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ
θὰ ξεγελιόταν ἀπὸ τὴ στρωτὴ ἄμμου-
διὰ καὶ θάθελε νὰ προχωρήσῃ πέρα
μέσα.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν μεριὰ τοῦ γι-
γάντιου βράχου τοῦ ἐρημου χωριοῦ,
ἄλλος γιαλός, ἄγριος καὶ ἀπρόσιτος,
ἀπλώνεται. Δὲ φαίνονται ἐκεῖ οὔτε
πολύχρωμα χαλίκια οὔτε γυαλιστερὴ
χρῶσιπη ἄμμουδιὰ. Τὸ πέλαγος βαθὺ
ἀπλώνεται ὡς τὴν ἀντικρινὴ στεριά
καὶ ὁ μαστρός τὸ ὀργώνει πέρα ὡς
πέρα. Καὶ κατὰμπροστα, σὰν ξεκολ-
λημένου ἀπὸ τὸ μεγάλο βράχο τοῦ
ἐρημου χωριοῦ δυὸ βράχοι ξεπρο-

βάλλουν, ραφτισμένοι στὸ κῆμα καὶ
παντέρημοι. Κάτω στὰ πόδια τους,
στὶς τρύπες τους καὶ στὶς θαλασσινές
σπηλιές τους βόσκουν καὶ λοξοπερ-
πατοῦν τὰ θαυμαστότερα πετροκά-
βουρα καὶ παγοῦρια τοῦ κόσμου, με-
γάλα καὶ γεμάτα αὐγά. Κι' ἀπάνω,
στὴν κορφή τῶν βράχων, φυτρώνουν
τὰ νοστιμώτερα λάχανα κι' οἱ ὄψαι-
ότερες ἀρμυρήθρες ποῦ μπορεῖ κανεὶς
νὰ βρῆ.

Λίγο πέρα-πέρα ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐ-
τοὺς βράχους, στὴ μέση τῆς θάλασ-
σας, πάντα σχεδόν, εἶτε μπουνάτια
κάνει εἶτε φουρτούνα, ἀκούγεται μιὰ
ὄρχηστρα ποῦ ἔχει πάντα «δικὸ τῆς
οκοπῆς», καθὼς λένε. Εἶναι μιὰ ξέρα
ποῦ οἱ ναυτικοὶ τὴν ἔχουν βγάλει
«Καλαφάτη». Μέσα ἀπὸ κάποια τρύ-
πα τῆς ξέρας ξεπετάγεται τὸ νερὸ
κι' ὑστερα ἀποτραβιέται πάλι, κάνον-
τας ἕναν κρότο ὅμοιον μ' αὐτὸν ποῦ
κάνει ἡ μάτσόλα, τὸ ξύλινο σφυρί

τοῦ καλαφάτη ἀπάνω στὰ πλευρὰ
τοῦ καραβιοῦ ὅταν τὸ καλαφατίξῃ.
Ἡ μάτσόλα αὐτὴ δὲν παύει ν' ἀ-
κούγεται οὔτε μέρα οὔτε νύχτα· εἶ-
ναι ἀκοίμητη κι' ἀκούραστη.

Δεξιά, κατὰ τὴν ἀνατολή, ὁ μεγά-
λος βράχος τοῦ ἐρημου χωριοῦ ἀντι-
κρύζει μὲ τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τοῦ
Κουρούπη, τὴν ἀσπριδερή, ὅπου τὰ
στοιχεῖα καὶ τὰ δαίμονια δὲν παύουν
νὰ κυλοῦν ὅλη ὥρα πελώριες πέτρες
ἀπὸ τὴ σάρρα καὶ τὸ γλιστερὸ γκρε-
μὸ. Κάτω, στὰ πόδια τοῦ γκρεμοῦ,
μιὰ σπιθαμὴ παρὰ μέσα ἀπὸ κεῖ ποῦ
φτάνει ὁ ἀφρός ἀπὸ τὰ κύματα, εἶ-
ναι μιὰ βρύση μὲ γλυκὸ, δροσερὸ,
παγωμένο νερὸ. Τὸ πρῶτ' οὐχινὰ ἐρ-
χονται ἀπὸ τὸ πέλαγος αἱ φαράδες
μὲ τίς βάρκες τους γιὰ νὰ πιοῦν καὶ
νὰ γεμίσουν τὰ βαρέλια. Καὶ τὸ νερὸ
ὅλη τὴν ἡμέρα μένει δροσερὸ καὶ
παγωμένο μέσα στὰ βαρέλια. Ἰούλιο
μῆνα, κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸ τὸν ἥλιο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ βιβλιόφιλος.—Πόσα ὄμοια βιβλία εἶδῶ! Κι' ὅλα εἰκονογραφημένα!
Δὲν ἔφκει κανεὶς τί νὰ διαλέξῃ!

που φήγει ως και τις πεταλίδες και τα στρείδια ακόμη που βρίσκονται πεταμένα σωρός άπάνω στην κουπαστή της βάρκας.

Μ' αν ίσως τη νύχτα, τίποτε απόκοτοι ψαράδες τολμήσουν να πάνε να πάρουν νερό από τη δροσερή βρύση, τη μαγεμένη, κάτω στην ακροθαλασσιά, τότε βουή και βρόντος και ταραχή μεγάλη ακούγεται από πάνω από το γκρεμό και πέτρες και βράχοι κατακυλούν από ψηλά στα κεφάλια των ψαράδων. Τότε αυτοί μέλις και προφταίνουν να κάνουν το σταυρό τους και να το βάλουν στα πόδια, δίχως να κοτήσουν να σηκώσουν το κεφάλι τους, μήπως δοθούν κανένα δικιμόνιο ή στοιχίο και τους πάρη τη μελιά.

Όλο το παλιό χωριό ήταν έρειπιο-άπλωμένο άπάνω στη ράχη πελώριου βράχου που τα πόδια του τα βρέχει ή θάλασσα. Το μισό το έχουν ρημάξει και γκρεμίσει τα χρόνια που πέρασαν και τάλλο μισό οι άνθρωποι. Πότε οι ίδιοι παλιοί κάτοικοι του χωριού, πότε—κι' αυτό ακόμη συχνότερα—τα παιδιά τους, πότε οι μαστόροι και οι κτίστες, έρχονταν κι' έπαιρναν από τα παλιά τα σπίτια δ.τι. βασιτούσε ακόμα, τα μαδέρια της σκεπής, τις πόρτες, τα παράθυρα, καμμιά φορά και τοδβλα και κεραμιδία ακόμα. Τα μετακόμιζαν από τη στεριά ή από τη θάλασσα στο νεκτιστο χωριό, που βρισκόταν τρεις ώρες μακριά στη μεσημβρινή παραλία του νησιού, κι' εκεί τα χρησιμοποιούσαν στα καινούργια σπίτια που έκτιζαν.

Μά ή θειά Μαχώ όμως, το Φαλκάκι, άγαπούσε το παλιό χωριό της, τον τόπο που είχε γεννηθεί κι' αυτή έναν καιρό πριν από την επανάσταση, όταν δεν είχε κτιστεί ακόμη το καινούργιο χωριό, κι' όπου είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια τα καλοθύμητα. Γι' αυτό κοίταζε να κρατήσει με κάθε τρόπο σε καλή κατάσταση τη μικρή αυτή γωνίτσα, όπου έρχόταν πότε-πότε για να πάρη τον άέρα της και να κοιμηθή τη νύχτα μαζί με τη μητέρα της ή με άλλες γυναίκες.

Το μικρό σπιτάκι ήταν ένα ξαναγύρισμα στα παλιά, ένα παράθυρο άνοιχτό άπ' όπου έβλεπε κανείς τα περασμένα σά σε πανόραμα. Ήταν μιιά ζωντανή ανάμνηση μέσα στη στάχτη της λησμονιάς, ένας φρουρός δρθιος άνάμεσα στους κομισμένους. Βρισκόταν κοντά στο έκκλησάκι της Παναγίας της Μεγαλομμάτας, που τότε σωζόταν ακόμη άκέραιο. Ή έκκλησία γιόρταζε το Σάββατο του Άκάθιστου και οι νοικοκυ-

ράδες, όσες άνέβαιναν στο Κάστρο, τη σιγύριζαν και τη διατηρούσαν καθαρή και περιποιημένη.

Ή Μαχώ έφτασε νωρίς κατά το ήλιοθασίλεμα, το βράδυ εκείνο του Οκτώβρη, κρατώντας το καλάθάκι της, όπου είχε βάλει: φωμί, χαμοληές, λίγα κυδώνια και μερικές ντομάτες καθώς και μιιά μποτίλια λάδι. Είχε ξεκινήσει από το χωριό το πρωί. Όλη την ημέρα της την πέρασε στον έλαιώνα της μαζεύοντας τις έλιές. Το βράδυ έβαλε τον καρπό σε σακιά, και με το μούλαρι τα έστειλε στο λιοτριβείο του χωριού. Ο έλαιώνας ήταν πολύ κοντά στο έρημο χωριό και ώρες δρόμο μακριά άπ' το καινούργιο. Έπειδή έμελλε και την άλλη μέρα ή Μαχώ να έξακολουθήσει την ίδια δουλειά στον έλαιώνα, ήρθε στο παλιό έρημο χωριό για νάνάψη τα καντήλια της Παναγίας της Μεγαλομμάτας και να κοιμηθή, όπως συνήθιζε καμμιά φορά να κάνη, στο έρημικό σπιτάκι της. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί θα ξαναγύριζε στον έλαιώνα.

Ή Μαχώ είχε πάρει μαζί της σ' αυτή την έκδρομή το γιό της το Φάλκο, ένα παιδί δεκατριών χρονών. Ο μικρός μάγκας είχε άκούσει συχνά, από άλλα παιδιά μεγαλύτερα άπ' αυτόν, ένα πλήθος ιστορίες για φαντάσματα που έβγαίνουν τακτικά τη νύχτα στο παλιό έρημο χωριό, άνάμεσα στα χαλάσματα, επάνω στο βράχο τον ψηλό, όπου νύχτα και μέρα άντηχει της θάλασσας και ό άχός των κυμάτων από κάτω από τις θαλασσοσηλιές.

Τα φαντάσματα αυτά, στοιχειά, ζωτικά, λογίων των λογίων κρούσματα, δεν έπαυαν να φανερώνονται τη νύχτα, να σεργιανίζουν μελαγχολικά στα χαλάσματα, να μπαίνουν μες στα ρημαγμένα σπίτια, που άλλοτε είχαν σκεπάσει τόσες ψυχές και τόσες ζωές και που τώρα ήταν ένας σωρός από πέτρες.

Κάθε παλιό σπίτι είχε και το «ζώδιο» του. Το ζώδιο αυτό έπαιρνε τη μορφή του σφαχτού που είχε θυσιαστεί επάνω στο πρώτο θεμέλιο του σπιτιού, ύστερα από τον άγιασμό που έφελνε ο παπάς.

Αν είχε σφαχτεί πετεινάρι, το πετεινάρι εκείνο έβγαίνει συχνά τη νύχτα και ξάφνιζε τους ανθρώπους του σπιτιού κι' όταν το σπίτι ήταν δρθιο ακόμη. Μά και τώρα έξακολουθούσε να βγαίνει και να λαλή παραπονετικά επάνω στα έρειπια. Αν το σφαχτό ήταν άρνι, ένα πράμα άσπρο, πρσο και ήμερο, που έμοιαζε μ' άρνάκι έβγαίνει και τώρα ακόμη γύρω στα

θεμέλια του σπιτιού και βέλαζε-θλιθερά. Αν το θύμα ήταν μοσχάρι, ένα μικρό βειδάκι μαυροκόκκινο παρουσιαζόταν τριγύρω στα χαλάσματα και μούγκριζε με σιγανή φωνή.

Όλα αυτά τα έλεγαν άναμεταξύ τους οι μάγκες, όπως τα είχαν άκούσει από τις κυρούλες τους, και μάλιστα τ' άγγάτιζαν κι' οι ίδιοι με την παιδική ψευδομανία τους. Και τώρα ακόμη πολλοί τα έβλεπαν τα φαντάσματα. Κι' αυτή ή ίδια ή Μαχώ είχε πη άλλοτε στο γιό της το Φάλκο, πώς μιιά φορά, όταν ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι, από το ύψος του έρημου χωριού που βρισκόταν, είχε ιδει ένα μεσημέρι τις νεράιδες να χορεύουν κατάντικρυ στο γκρεμό του Κουρούπη. Εκεί επάνω στο γκρεμό είχε ιδει ένα πλήθος λευκοφορεμένες γυναίκες, που ήταν πιασμένες στο χορό και χόρευαν στον καλό τους καιρό και τραγουδούσαν.

Και τι τραγούδι έλεγαν, μάννα: ρώτησε ή μικρή Τοιτώ, ένα κοριτσάκι έννια χρονών, τη μητέρα της.

—Έλεγαν, κορίτσι μου: «Άκούστε μας μιλάτε μας' έμεις καλές κυράδες.»

—Ήθελα κι' έγώ να τδβλεπ' αυτό, μάννα, ειπε ο Φάλκος.

—Ο θεός να μη σ' άζιώση, παιδάκι μου. Έγώ έπεσα άρρωστη στα κρεβάτι που το είδα, και πιάστηκε σκράντα μέρες ή γλώσσα μου.

Και δε μου λές, θειά, ρώτησε ο άνεψιός της ο Σταμάτης το παπαδοπαίδι—ένας άλλος μάγκας συνομήλικος σχεδόν με το Φάλκο—που τον ηύραν τον τόπο για να χορέψουν: Άπάνω εκεί, στο γκρεμό, στη σάρρα, πώς δε γλιστρούσαν να πέσουν;

—Αυτές είναι νεράιδες, παιδάκι μου, και πατούν στον άέρα, άπάντησε ή Μαχώ.

Τη διήγηση αυτή για τις νεράιδες τη βεβαιώνει γι' άληθινή και ή γριά Φαλκίτσα, ή μητέρα της Μαχώς, μιιά γριά κοντή και ζαρωμένη, ίδια μ' ένα κουδράκι. Αυτή είχε ιδει στον καιρό της πολλά άπίστευτα πράγματα.

Ο Φάλκος για πρώτη φορά έβρισκε την ευκαιρία αυτή να περάσει τη νύχτα του στο έρημο χωριό, χωρίς να βρίσκεται έναί πολλός κόσμος που θα μπορούσε να σκιάξη και να διώξη τα στοιχειά. Είχε μεγάλη περιέργεια, άνάκατη με φόβο, να ιδει κι' αυτός στοιχειά.

Για να πάρη λίγο κουράγιο είχε ρωτήσει την κυρούλα του, αν έλα τα φαντάσματα κάνουν κακό σε όσους τα ιδούν, όπως είχαν κάνει άλλοτε οι νεράιδες στη μητέρα του.

(Άκολουθεί)

(Διασκευή) ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΡΕΖΟΥΛΗ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

—Και το σπουδαιότερο είναι πως δε λείει ή έπιγραφή τί είδους ετυχία θα βρούμε σ' αυτό το σπίτι. Ίσως ή ετυχία που μας περιμένει εκεί δε θα σημαίνη τίποτε για μας.

—Δε συμφωνώ μαζί σου. Δεν έγραψαν την έπιγραφή άπάνω σ' αυτή την πέτρα χωρίς λόγο. Ή σημασία της είναι καθαρή. Πρώτα, πρώτα, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτε δοκιμάζοντας. Έγστερα, αν δεν πάμε έμεις, ένας άλλος θα διαβάση την έπιγραφή και θα εβρη την ετυχία κι' έμεις θα μείνουμε καθώς είμαστε. Χωρίς κόπο και χωρίς έργασία καμμιά χαρά δεν άποκτάται σ' αυτό τον κόσμο. Τέλος, δε θέλω να είπουν πως φοβήθηκα κάτι.

Ο μεγαλύτερος άπάντησε:

—Ο λαός λέει: "Όποιος ζητάει τα πολλά, χάνει και τα λίγα και, κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρι..."

Ο δεύτερος όμως άδελφός επέμεινε:

—Έγώ όμως ξέρω μιιά άλλη παροιμία: όποιος φοβάται από τον ήσκιό του, άς κάθεται σταυγά του, κι' ακόμα μιιά άλλη: αν δε σπείρης, δε θερίζεις. Θα πάω, το άποφάσισα.

Ο μεγαλύτερος άδελφός έμεινε. Ο δεύτερος ξεκίνησε μόλις έφθασε στο δάσος, βρήκε το ποτάμι, το πέρασε και στην άλλη μεριά είδε μιιά άρκούδα που κοιμόταν. Άρπαξε τάρκουδάκια κι' έτρεξε ως την κορυφή ταύ βουνού. Μόλις έφθασε εκεί κόσμος πολλός ήρθε να τον δεχθή. Έφεραν μιιά άμαξα και τον έκαναν βασιλιά. Ή βασιλεία του βάρταζε πέντε χρόνια. Άλλά τον έκτο χρόνο, ένας άλλος βασιλιάς, δυνατώτερος άπ' αυτόν, τον έπολέμησε, κυρίευσε την πόλη και τον έδιωξε.

Ο δεύτερος άδελφός άρχισε πάλι να ταξιδεύη. Μιιά μέρα έφθασε στο μέρος που ήταν ο μεγάλος άδελφός.

Αυτός ζούσε στην έξαχή, ούτε φτωχικά, ούτε πλούσια. Οι δυο άδελφοί καταχάρηκαν που συναντήθηκαν.

—Ε! ειπε ο μεγαλύτερος. Βλέπει πως είχα δικιο; Όλο αυτό το διάστημα έζησα ετυχισμένος και ήσυχος. Έσύ ήσουν βασιλιάς, το παραδέχομαι. Μά πόσες δυστυχίες δεν τράβηξες!

—Δε μετανωώ, άπάντησε ο δεύτερος, επειδή πέρασα το δάσος κι' σκαρφάλωσα στο βουνό. Είμαι δυστυχισμένος τώρα, μά μου μένουν οι άναμνήσεις της ζωής μου—και σού, σού δεν έχεις τίποτε να θυμηθής.

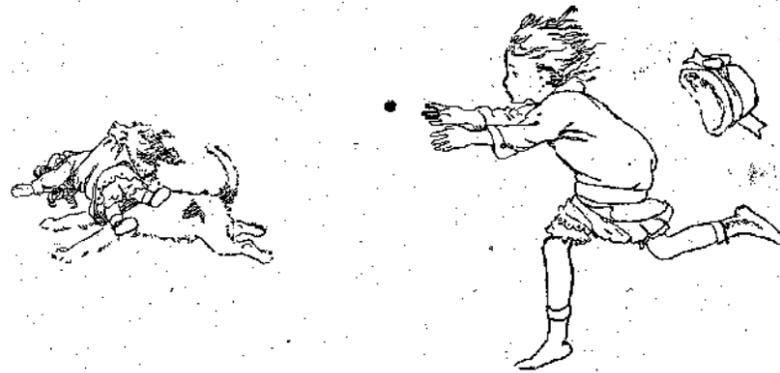
(Άπό τα «Παιδικά του Λέοντος Τολστόγ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.—Στα δόντια του σκυλιού.

Διάλεξε δηλαδή τη στιγμή που ο άέρας μās είχε κάνει άνω-κάτω, και μένα και τη Ροζίνα. Γιατί μόλις το σκυλάκι στάθηκε στα πόδια του, κοί-

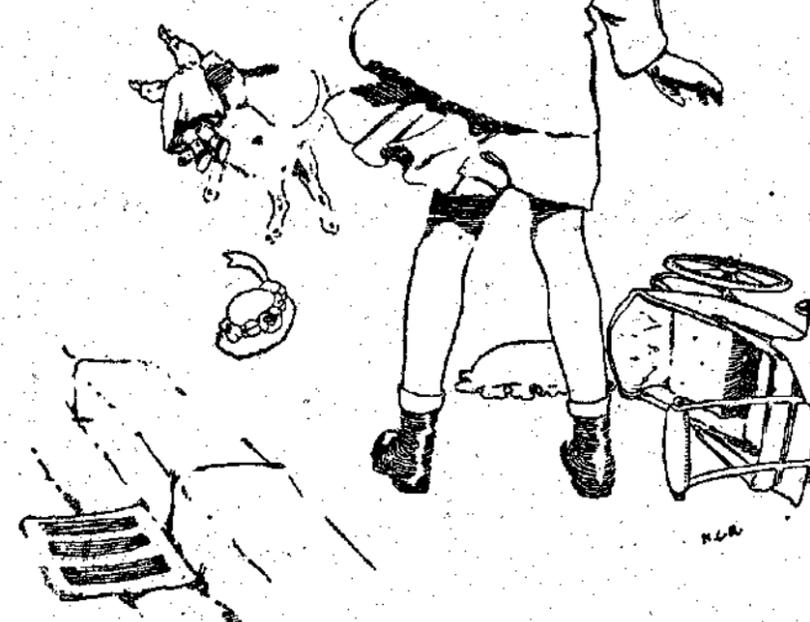

ταξε γύρω, και το πρώτο πράγμα που του κίνησε την προσοχή, ήταν ή δυστυχισμένη μου κουκλα εκεί-μέσα στο μικρό λάκκο με τα νερά. Άμέσως ώρμησε, την άρπαξε με τα δόντια του κι' έφυγε τρέχοντας σαντ ρελλά.

Αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, που δεν πρόφτασα ούτε να κουνηθώ. Άρχισα τότε να φωνάζω μ' όλη μου τη δύναμη. Ή νταντά γύρισε κοντά μου κι' ή κυρία φώναζε το παλιόσκυλό της:

—Έκτορ! Έκτορ! έδώ! Άσ' το γρήγορα! Δε ντρέπεσαι... Άσ' το!

Με χίλια στανιά κατάφερε να άποσπάση από τα δόντια του

Έκτορα τη Ροζίνα, που μου την έδωσες λέγοντας με χαμόγελο:

—Ε, δεν έπαθε και τίποτα σπουδαίο περισσότερο θα ήταν ό φόβος της...

Κι' όμως ή Ροζίνα ήταν σε κακή κατάσταση. Άφήνω την καρδιά της που χτυπούσε να σπάση' μά και το φουστάνι της ήταν καταλασπω-

μένο, και το μισοφόρι της, και τα παπούτσια της, κι' οι κάλτσες της, όλα! Γυρίσαμε ταμαξάκι, τη βάλουμε μέσα και τη σκεπάσαμε ως τη μέση με το πέτσινο κούβλο πιά, που κι' αυτό ήταν λασπωμένο. Έκείνη μιλιά.

— Έ, της είπα, δέν λές τίποτα και τώρα που σ'εσκεπάζουμε; δέν θέλεις πιά να βλέπη ο κόσμος τ'α λούθα σου;

— Ναί, τέτοια «λουθα» που είχε τώρα η Ροζίνα, μόνο για να βλέπη ο κόσμος ήταν...

Συγνώμηνε στο άμαξάκι, μα κι' εγώ ήμουν μελαγχολική. Και γυρίσαμε ίσια στο σπίτι.

— Μπα! γιατί έτσι νωρίς; ρώτησε ανήσυχη η μαμμά μου.

— Δυστύχημα! της αποκρίθηκα.

— Τι; έτρομαξε.

— Ίδές!

— Της παρουσίασα την καταλασπωμένη μου κόρη και της διηγήθηκα το επεισόδιο που είχαμε στο δρόμο. Μά η μαμμά, αντί τ'α λυπηθή σαν και μένα, άρχισε να γελά!... Αυτό με πείραξε πολύ. Καλά, τ'α ρούχα μπορούσαν να καθαρισθούν, να πλυθούν, να διορθωθούν. Δέν συλλογίζταν όμως η μαμμά και τόν τρόπο που πήρε, και τόν πόνο που δοκίμασε η Ροζίνα όταν βορέθηκε στα δόντια του καλιόσκυλου; Περίεργο πράγμα πως οι μεγάλοι δέν λυπούνται καθόλου τις κούκλες!..

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Άγαπητοί μου,

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ, τόν περασμένο Μάρτη, έτίμησε με τ'ο Μετάλλιο της τήν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν για τήν πενήνταχρονη δημοσιογραφική, λογοτεχνική και κοινωνική της δράση. Και μ' αυτή τήν ευκαιρία, οι φίλοι της κι' οι θαυμαστές σκέφθηκαν να κάμουν μια τριήμερη γιορτή προς τιμή της, στον «Παρνασσό» και στο «Λύκειο τών Έλληνίδων» με λόγους, διαλέξεις, δεξιώσεις, γεύμα και καθεξής.

Είμαι κι' εγώ φίλος και θαυμαστής της μεγάλης αυτής Έλληνίδας και, συμμετέχοντας στη γιορτή της, της αφιερώνω τή σημερινή μου Έπιστολή. Μά και βιβλίο δάκρυο θά της άξιζε! Η δράση της είναι τόσο σπουδαία στην Ελλάδα! Χωρίς τ'ο περβολή μπορούμε να ποθμε πως άφύτου έμφανίσθηκε η Καλλιρρόη Παρρέν, η κοινωνική μας ζωή άλλαξε κι' ο τόπος μας υψώθηκε σε πολιτισμό. Από Ανατολή, έγινε Εδρώπη. Γιατί χειραφετήθηκε κι' η Ελλάδα.

Πράγματι, ως έκείνο τόν καιρό—έδω και πενήντα η εξήντα χρόνια—η Γυναίκα στην Ελλάδα ζούσε περιωρισμένη στο σπίτι της. Μόνο οι λίγες πλούσιες, οι άριστοκράτισσες, διασκεδάζαν χωρίς να κάνουν σχεδόν τίποτα. Οι άστές κι' οι γυναικές του λαού, έκτός από τις υπηρέτριες και τις εργάτριες, τις τεχνήτριες, καταγίνονταν μόνο στα οικιακά. Οι άστές μάλιστα, άμα τελείωναν τ'ο

λετο και δέν ήθελαν η δέν είχαν άνάγκη να γίνουν διασκέλες, κάθονταν κι' έπιητταν άνεργες στο σπίτι. Άλλ' αυτή ήταν μια κατάστασις ολωσδιόλου ανατολιτική η μεσαιωνική. Άνθρωπος κι' η Γυναίκα, έπρεπε να μάθη να ζή σαν άνθρωπος. Μέλος της κοινωνίας κι' η Γυναίκα δέν είχε μόνο καθήκοντα παρά και δικαιώματα. που έπρεπε να τ'α ζητήσει και να τ'α πάρη.

Μ' αυτό τ'ο σκοπό, η Καλλιρρόη Παρρέν—Κρητικοπούλα με πνεύμα φιλελεύθερο και με μυκλό δυνατό—άρχισε τήν προπαγάνδα. Έβγαλε μια έφημερίδα—τήν περίφημη «Έφημερίδα τών Κυριών»—κι' έγραψε ένα πλήθος προπαραγανδιστικά βιβλία—τήν «Ίστορία της Γυναίκας», τ'α μυθιστορήματα «Η Χειραφετημένη» η «Μάγισσα» κτλ—χωριστά τ'αμέτρητα άρθρα που, με τόν ίδιο σκοπό δημοσίευσε σε άλλες έφημερίδες και περιοδικά. Γιατί δέν έφτανε να πεισθούν μόνο οι γυναίκες και να σηκώσουν μια κοινωνική επανάσταση? Έπρεπε να πεισθούν κι' οι άντρες για να τήν ενόσησουν, να τήν υποβοηθήσουν. Έτσι τ'ο κήρυγμα της κυρίας Παρρέν, που και Γυναίκεια Συνέδρια όργάνωσε, και πολλές φορές αντιπροσώπευσε τήν Έλληνίδα σε ζήνα, άπόκτησε γρήγορα όπλαδος και θιασώτες κι' από τ'α δυο φύλα.

Δέν έλειψαν, έννοείται, κι' οι πολέμιοι, οι αντίθετοι, που σ' έλ' αυτά έδλεπαν μέγν απομάκρυνση από τ'α πάτρια που θά έφερνε τάχα τή διαφθορά. Οι αλώνιοι προληπτικοί κι' όπισθοδρομικοί άνθρωποι. Άρχισαν συζητήσεις, φιλονικίες, σωστός πόλεμος. Μά η Καλλιρρόη Παρρέν ήταν δεινή πολεμάτρια. Και με τή

βοήθεια τών όπαδών της, που πληθύναν από ήμέρα σε ήμέρα, κατόρθωσε να κέρη τή Γυναίκα να νικήση: να επιτύχη η χειραφεσίς της. Στ'η μεγάλη αυτή νίκη συντέλεσε πολύ κι' η φρόνηση, η μετριοπάθεια, η πολιτική της κυρίας Παρρέν. Δέν έζητησε τ'α άκρα, τις υπερβολές, τ'ος έξωφρενισμούς άλλων άποστόλων. Η χειραφεσία που εκήρυξε ήταν λογική, μετρημένη, και γι' αυτό κατορθωτή. Δέν έπιδίωξε ναποσπάση τή γυναίκα από τ'ο σπίτι, να τήν άφομοιώση με τόν άντρα, να τήν «άνδραιοπήση». Τήν ήθελε και νοικοκυρά. Κι' έν' από τ'α τόσα της έργα είναι και η «Οικοκυρική Σχολή», όπου τ'α κορίτσια τών οικογενειών μάθαιναν άκόμα και να μαγειρεύουν. Άλλά τ'α ίδια αυτά κορίτσια, χάρη στην κυρία Παρρέν, γίνονται σήμερα κι' επιστήμονες, γιατροί, χημικοί, δικηγόροι, η σπουδάζουν σε άλλες άνώτερες σχολές και μπαίνουν υπάλληλοι σε τράπεζες, σε έμπορικά γραφεία, η διορίζονται σε Ύπουργεία, σε Δημαρχεία, σε κρατικές υπηρεσίες και γενικά, δέν είναι σήμερα επάγγελμα που να μη μπορεί να τ'ο κάνη και γυναίκα. Έτσι δέν συγκρίξει μόνο τ'ο σπίτι της, αλλά και τ'ο βοηθεί οικονομικώς, κι' άνακουφίζει από τ'α τόσα βάρη τόν πατέρα της, τόν άδελφό της, τόν άντρα της άκόμα, που κι' αυτοί άλλη φορά, για να τήν κρατούν σκλάβια στο σπίτι, γίνονταν σκλάβοι της. Σήμερα, με τή χειραφεσία, γυναίκες κι' άντρες είναι άπάνω-κάτω τ'ο ίδιο έλεύθεροι και, φυσικά, πολύ πιο εύτυχημένοι από άλλη φορά.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΝΑΓΑΥΦΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Λοιπόν είναι γεγονός. Ο κινηματογράφος απέκτησε και τρίτη διάσταση. Οι ταινίες που θα βλέπουμε στην θόνη δέν θα είναι πιά άπλές κινούμενες φωτογραφίες, αλλά θα έχουν πλαστικότητα, θα έχουν βάθος, τέλος θα μας δίνουν τήν έντύπωση πως οι άνθρωποι, τ'α ζώα, και τ' άντικείμενα που παριστάνουν είναι άληθινά και φτάνει να άπλώσουμε τ'ο χέρι μας για να τ'α πιάσουμε.

Τήν άνακάλυψη αυτή τή χρωστούμε και πάλι στον εφευρέτη τ'ου κινηματογράφου, στον σοφό Γάλλο επιστήμονα Λουδοβίκο Λυμιέρ που παρ' όλα τ'α γεράματα τ'ου εξακολουθεί άκόμη να μελετάη και να τελειοποιή τήν εφεύρεσή του. Τώρα και άρκετά χρόνια πολλοί σοφοί παιδεύονται με τ'ο πρόβλημα τ'ου άναγλύφου κινηματογράφου, αλλά μόνο ο Λυμιέρ κατόρθωσε να βρη τήν λύσι του. Και τώρα σε ένα κινηματογράφον τ'ου Παρισιού γίνονται οι πρώτες προβολές τών καινούργιων ταινιών που η έπιτυχία τους είναι σε' άλλη θεα καταπληκτική.

Οι κινηματογράφοι όπου προβάλλονται οι νέες ταινίες είναι όμοιοι με τ'ος συνειθισμένους, αλλά στο ταμείο, μαζί με τ'ο εισιτήριο παίρνει κανείς κι' ένα ζευγάρι χρωματιστά γυαλιά, τ'α όποια όμως, έννοείται είναι όποχρεωμένος να δάση πίσω όταν τελειώση τ'ο θέαμα.

Μπαίνοντας μέσα στην αίθουσα και αντικρύζοντας τήν θόνην ο θεατής παραξενεύεται πολύ που δέν διακρίνει καθαρά τις εικόνες που προβάλλονται. Οι ήθοιοι φαίνονται θαμπά, μαζάζουν σαν να έχουν δυο μύτες, δέκα δάχτυλα σε κάθε χέρι τους, τέλος οι φωτογραφίες που παρουσιάζονται μαζάζουν σαν να έχουν γυρισται από κανένα άδέξιο όπερατέρ που κουνούσε διαρκώς τή μηχανή του. Και σαν να μ'ην έφτανε αυτό, τ'ο φίλμ δέν είναι μαύρο και άσπρο, αλλά ένα άνακάτεμμα από κίτρινο και θαλασσι χρώμα.

Κάθεται λοιπόν ο θεατής στη θέσι του και βάζει στα μάτια του τ'α ειδικά γυαλιά που τ'ος έδωσαν. Και τότε γίνεται τ'ο θαύμα. Η θαμπή εικόνα που μας παρουσιάζει ο κινηματογράφος εξαφανίζεται, τ'α δυο άνακατεμμένα χρώματα εξαφανίζονται. Μά συγχρόνως εξαφανίζεται έντελως και η θόνη. Τ'α πρόσωπα που βλέπει κανείς να κουνιούνται μπροστά του δέν είναι εικόνες επίπεδοι επάνω σε ένα βάθος έπισης έπίπεδο. Είναι άνθρωποι ζωντανόι, πλαστικοί, άνάγλυφοι και αίσθάνεται κανείς τήν έντύπωση πως άρκει να κάνη λίγα βήματα για να τ'ος πιάση.

Οι ταινίες που προβάλλονται είναι δυο, με διαφορετικό θέμα η καθεμιά. Η μια είναι μια μικρή κωμωδία, και η άλλη μια κινηματογραφική άποψη της Νικαίας και τών περιχώρων της.

Οι ταινίες που προβάλλονται είναι δυο, με διαφορετικό θέμα η καθεμιά. Η μια είναι μια μικρή κωμωδία, και η άλλη μια κινηματογραφική άποψη της Νικαίας και τών περιχώρων της.

Ο ήθοιοις βγάξει τ'α παπούτσια του πετάγοντάς τα και οι θεαταί νομίζουν πως θά τ'ος πετύχη καταπέφαλα. (Σελ. 306, στ. β')

Στ'ην δεύτερη αυτή ταινία, άνάμεσα στις άλλες εικόνες βλέπει κανείς κι' ένα κορίτσι που τάζει τ'α περιστερία που πετούν γύρω της κοπαδιαστά. Τ'α πουλιά λοιπόν αυτά είναι τόσο πλαστικά, τόσα ζωντανά, ώστε οι θεαταί νομίζουν πως πετούν μέσα στη σάλλα και τ'α νοιώθουν να φτερουγίζουν πάνω από τ'ο κεφάλι τους και να τ'ος άγγίζουν.

Στ'ην κωμωδία πάλι, ένας από τ'ος ήθοιοιους βγάξει τ'α παπούτσια του πετάγοντάς τα ψηλά. Και τ'η στιγμή εκείνη, αθόρμητα, όλοι οι θεαταί γέρνουν στο πλάι τ'ο κεφάλι τους, τόσο ζωντανά αίσθάνονται τήν έντύπωση από τ'ο παπούτσι πως θά τ'ος πετύχη κατακέφαλα.

Κι' όλα αυτά τ'α χρωστούν αποκλειστικά στα γυαλιά που φορούν, στα μικρά άσημαντα ματογυαλιά που τ'ος έχουν εφοδιάσει. Ένας θεατής χωρίς γυαλιά, δέν θά έδλεπε μπροστά του παρά ένα άκατανόητο άνα-

κάτεμμα που στο τέλος θά τόν ζάλιζε.

Για να έννοήσετε πως μπορεί να γίνη αυτό τ'ο θαύμα, θά σας τ'ο εξηγήσω με λίγα λόγια. Η άρχη τ'ου άναγλύφου κινηματογράφου είναι η ίδια με τ'ου στερεοσκοπίου. Είναι άδύνατον να μ'ην έχετε στ'ην κατοχή σας, η να μ'ην έχετε τουλάχιστον ίδει ένα στερεοσκόπιον. Οι φωτογραφίες κάθε στερεοσκοπίου είναι δυο και έχουν ληφθεί με μια διπλή φωτογραφική μηχανή που η άπόσταση τών δυο φακών της είναι ίση σχεδόν με τήν άπόσταση που έχουν τ'α μάτια τ'ου ανθρώπου τ'ο ένα από τ'ο άλλο.

Όταν λοιπόν τις δυο αυτές φωτογραφίες τις ίδει κανείς με κάτι ειδικά γυαλιά, έχει τήν έντύπωση πως οι εικόνες που προβάλλονται μπροστά του είναι άνάγλυφες.

Στ'ον κινηματογράφο όμως δέν μπορεί να εφαρμοσθη άκριβώς τ'ο ίδιο σύστημα. Δέν είναι δηλαδή δυνατόν να στηθούν δυο θόνες η μια κοντά στην άλλη, στις όποιες θά παριστάνονται συγχρόνως οι δυο όψεις της φωτογραφικής ταινίας. Γι' αυτό τις προβάλλουν και τις δυο μαζί άπάνω στην ίδια θόνη και δέν ξεχωρίζουν η μία από τήν άλλη παρά μονάχα με τ'ο χρώμα τους. Η μια ταινία έχει μια έλαφρά γαλανή άπόχρωση και η άλλη μια άπόχρωση κίτρινωπή. Οι δυο αυτές άποχρώσεις συνδυασμένες κάμουν ένα χρώμα λευκό. Άλλά και τ'α γυαλιά που φορούν οι θεαταί έχουν δυο χρώματα, ένα είναι γαλάζιο και τ'ο άλλο κίτρινωπό.

Σχετικά με τήν νέα εφεύρεση ο Λυμιέρ έδωσε μερικές συμπληρωματικές εξηγήσεις που ένδιαφέρουν και σας να τις μάθετε.

— Οι δυο πρώτες ταινίες που γυρίστηκαν, είπε, δέν είναι παρά δοκιμαστικές και έχουν γυρισθεί με μια μηχανή πειραματική και όχι με σωστό κινηματογραφικό μηχανήμα. Τ'α μηχανήματα αυτά που θά μπορούν να παίρνουν άνάγλυφες ταινίες κατασκευάζονται τώρα και σε λίγο θά κυκλοφορήσουν σε' έμπορία. Θά κοστίζουν έλάχιστα άκριβότερα από τ'α συνειθισμένα κινηματογραφικά μηχανήματα και κάθε κινηματογραφιστής στη Γαλλία η στο έξωτερικό θά μπορεί να παίρη ταινίες άνάγλυφες.

Κι' αυτό θα είναι η αποκατάσταση της φωτογραφίας. Γιατί από τότε που εφευρέθηκε ο έμμιλιν κινηματογράφος ή φωτογραφία, που πρώτα ήταν το κύριο στοιχείο του κινηματογράφου, θυσιάστηκε για χάρη των ήχων και της μουσικής. Τώρα όμως, με τη νέα εφεύρεση, η φωτογραφία θα ξαναπαύει πάλι την πρώτη θέση, όπως την είχε και στο βουδδ κινηματογράφο.

«Έννοείται πως ο ανάγλυφος κινηματογράφος χρειάζεται ακόμη μερικές τελειοποιήσεις: Πρώτα απ' όλα

η θόνη επάνω στην οποία προβάλλεται ή ταινία θα γίνει σημαντικά μεγαλύτερη για να μπορούν και οι ταινίες να προβάλλονται σε μεγαλύτερη μεγέθυνση και να διακρίνονται όλες οι λεπτομέρειες. Έπειτα, τα γυαλιά, ενώ τώρα νοικιάζονται στους θεατές, αργότερα θα πουλιούνται στα καταστήματα και καθέναν πηγαίνοντας στον κινηματογράφο θα έχει μαζί του τα δικά του τα γυαλιά και δεν θα είναι υποχρεωμένος να φορέσει εκείνα που φόρεσε ένας άλλος πριν απ' αυτόν».

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο μάστορας Τζέρβης πετάχτηκε ως εδώ για να μάς δει την περασμένη Πέμπτη, αλλά διάλεξε πολύ ακατάλληλη στιγμή, γιατί η Τζούλια, η Σάλλη κι' εγώ φεύγαμε εκείνη την ώρα τρέχοντας για να προφτάσουμε το τραίνο. Και που φαντάζεστε πως πηγαίναμε: Στο Πρίνσετον για να παρευρεθούμε σ' ένα χορό και σ' ένα ποδοσφαιρικό αγώνα αν αγαπάτε! Δεν σας ρώτησα αν μου δίνετε την άδεια να πάω, γιατί είχα την άμυδρή προαίσθηση ότι ο γραμματέας σας θα μου έλεγε όχι. Όπωςδήποτε δια έγιγαν με όλους τους τύπους. Μας είχαν δώσει άδεια εξόδου από το Κολέγιο και μαζί μας είχαμε για συνοδό την κυρία Μάκ Μπράιτ. Πέρασαμε έξοχα—αλλά δεν θα σας γράψω λεπτομέρειες. Είναι πάμπολλες και πολυπλοκώτατες.

Σάββατο

Είμαι σηκωμένη πρωτό με φωτισή! Ο νυκτοφύλακας μας ξύπνησε στις τέσσερες και έψησαμε μόνες μας καφέ και ύστερα ξεκινήσαμε—έξη εν όλω—και εκάναμε δυο μίλλια με τα πόδια για να ανεβούμε στην κορυφή ενός λόφου που τον λένε Μονοδέντρι και να θαυμάσουμε από εκεί την ατατολή του ήλιου. Την τελευταία

Αυτό είναι το γατάκι.
Το Πρίνσιπ Άου και
είναι βίσις πόνσο
είναι της Αγκύρας.

πλαγιά αναγκαστήκαμε να τη σκαρφαλώσουμε με τα τέσσερα! Και λίγος ελειψε να μάς προλάβει ο ήλιος. Φαντάζεστε όμως με τι όρεξη γυρίσαμε πίσω για το πρόγευμα!

Περίεργο ύψος έχει σήμερα το γράμμα μου. Αυτό η σελίτσα έλο με θαυμαστικά είναι γεμάτη.

Είχα σκοπό να σας γράψω ένα σωρό πράγματα για τα ανθισμένα δέντρα και για τον καινούργιο κυκλικό δρόμο του γυμναστηρίου μας και για το φρικτό μάθημα της βιολογίας που έχουμε γι' αύριο και για τα νέα μονόξυλα που έφεραν στη λίμνη και για την Κατερίνα Πρέντις που έχει πνευμονία και για το γατάκι της Αγκύρας της Πρέξης που το έσκασε από το σπίτι του και μας ήρθε μουσαφίρης στο Φέργκουσσον Χάλλ όπου έμεινε δυο βδομάδες, όπου το ανακάλυψε μια καμαριέρα και το πήγε πίσω σ' αφεντικά του και για τα τρία νέα μου φουστάνια: ένα ασπρο κι' ένα ρόζ κι' ένα ουρανό κι' ένα ψέθινο καπέλλο που ταιριάζει με όλα—δλα αυτό θα σας τα έγραφα αλλά δεν μπορώ—νυστάζω. Αυτό είναι η παντοτινή μου δικαιολογία, δεν βρίσκετε; Μά ένα Κολέγιο είναι ένα μέρος που δεν ησυχάζει κανείς ούτε στιγμή και στο τέλος της ημέρας είμαστε πάντοτε κατάκοπες. Πρδ παντός μάλιστα όταν η ημέρα αρχίζει από τα ξημερώματα.

Η άφοσιωμένη σας

Γιούντη

11 Μαΐου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Η παρατιθέμενη εικόνα δημοσιεύεται ένταδία διά πρώτην φοράν. Ο μοιάζει ίσως ώσαν άράχνη κρεμα-

σμένη από την άκρην ενός νήματος, αλλά παριστάνει την υποφαινόμενην εξασκουμένην εις την εκμάθησιν της κολυμβητικής εις την δεξαμενήν του Γυμναστηρίου.

Η δασκάλα περνάει ένα σχολινί από τον κρίκο της ζώνης μου και ύστερα το τυλίγει γύρω από ένα καρπούλι που κρέμεται στο ταβάνι. Το σύστημα θα ήταν θαυμάσιο αν μπορούσα να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην ειλκρίνεια της δασκάλας. Φοβάμαι όμως πάντα μήπως αφήση το σχολινί να λασκάρη και έτσι έχω το ένα μάτι μου κερφωμένο με άγωνία επάνω της και κολυμπώ με το άλλο και έχοντας έτσι διχασμένη την προσοχή μου δεν μπορώ να κάνω τις προόδους που θα έπρεπε να κάνω.

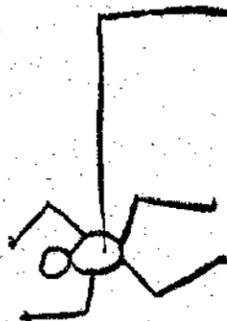
Πολύ καπριτσιόζικο καιρό έχουμε τώρα τελευταία. Όταν άρχισα να σας γράφω έβρεχε και τώρα φέγγει ο ήλιος. Η Σάλλη κι' εγώ θα καταδούμε να παίξουμε τένις—έτσι γλυτώνουμε το μάθημα της γυμναστικής.

Μια εβδομάδα δογότερα

Θα έπρεπε να είχα τελειώσει αυτό το γράμμα τώρα και πολλόν καιρό αλλά δεν τα έκανα. Δεν πιστεύω να σας κακοφαίνεται, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου, που δεν είμαι και τόσο τακτική; Μου κάνει αληθινή ευχαρίστηση να σας γράφω συχνά. Με τα γράμματα που σας στέλνω νοιώθω πως έχω κι' εγώ κάποια οικογένεια. Να σας πω όμως κάτι: Δεν είσθε ο μόνος άνθρωπος με τον όποιον αλληλογραφώ. Γράφω και σε δυο άλλους κυρίους. Έφέτος έλαβα θαυμάσια και μακροσκελέστατα γράμματα από τον Μάστερ Τζέρβη—μευ τα στέλνει όμως δακτυλογραφημένα για να μην τα καταλάβη από το γράψιμο η Τζούλια και ζηλέψει—και περίπου κάθε βδομάδα καταφθάνει από το Πρίνσετον μια φοβερά κακογραιμμένη επιστολή, σ' ένα έλασινό κίτρινο χαρτί—στα γράμματα όλα αυτά σπεύδω κάθε φορά ν' απαντήσω με έμπορικη ταχύτητα. Έτσι βλέπετε, δεν είμαι πιά και τόσο διαφορετική από τα άλλα κορίτσια: λαμβάνω κι' εγώ γράμματα.

Σας το έγραφα πως έγινα μέλος του Δραματικού Συλλόγου του Κολέγιου: Αυτό είναι μεγάλη τιμή για μένα, γιατί ο Σύλλογος αυτός είναι εξαιρετικά εκλεκτικός. Φανταστήτε: μόνο εβδομηνταπέντε μέλη μέσα σε χίλιες μαθήτριες. Δεν νομίζετε πως κοντεύω να γίνω κι' εγώ άριστοκράτισα;

Τι νομίζετε πως με άνασχολεί τώρα στην κοινωνιολογία; Κάνω με

Μοιάζει σαν άγάχνη αλλά δεν είναι. C'est drôle ça (Σελ. 308, στ. β')

Χτυπάει το κουδούνι του γεύματος. Κατεβαίνοντας θα ρίξω το γράμμα στο γραμματοκιβώτιο.

Η άφοσιωμένη σας Γιούντη

4 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Πολύσχολη εποχή. Σε δέκα ημέρες αρχίζουν οι διακοπές και αύριο αρχίζουν οι εξετάσεις. Μελέτη με φουόντες, μπαλαρίσματα με φουόντες και η πλάση δηλ έξω τόσο μαγευτική, ώστε σου κιάγεται η καρδιά να μένης μέσα.

Μή συγχίξετε όμως: έφτασαν οι διακοπές. Η Τζούλια θα πάη φέτος στην Εδρώπη—θα είναι η τετάρτη φορά. Δεν υπάρχει άμφιβολία, αγαπητέ μου Μπάριμπα-Μακροπόδη, τα επίγεια αγαθά δεν είναι μίτρασμένα ίσα σε όλους. Η Σάλλη—δπως πάντα—θα πάη στο Αντιροντάις. Κι' εγώ τι νομίζετε πως θα κάνω; Τρεις φορές σας έδνω το δικαίωμα να μαντεύσετε: Θα πάω στο Δέκ-Γουίλλω; Λάθος. Στο Αντιροντάις με τη Σάλλη; Λάθος. (Ούτε και θα το επιχειρήσω ποτέ πιά. Έπληρα την απόφασή μου από πέρου). Δεν μπορείτε να μαντεύσετε τίποτε άλλο; Δεν έχετε πολύ εφευρετικό μυαλό. Θα σας το πω λοιπόν εγώ, αλλά σας παρακαλώ να μου υποσχεθήτε πως δεν θ' αρχίσετε την γαρίνια. Και προειδοποιώ τον γραμματέα σας, ότι είναι γεγονός τετελεσμένον.

Λοιπόν θα περάσω το φετινό μου καλοκαίρι στην θάλασσα με την κυρία Καρόλου Πάττερσον ως προγυμναστής της κόρης της που θα μπη το έρχόμενο φθινόπωρο στο Κολέγιο. Την έγνωρισα με τη μεσολάθηση των Μάκ-Μπράιτ, και είναι μια πολύ χαριτωμένη κυρία. Έπίσης θα κάνω και μαθήματα στα Λατινικά και στα Άγγλικά στην μικρότερη κόρη, αλλά θα μου μένει και λίγος

καιρός ελεύθερος για τον εαυτό μου και θα κερδίσω κιόλας και πενήντα δολάρια τον μήνα! Το ποσόν αυτό δεν σας φαίνεται εξωφρενικό; Και όμως μονάχη της μου το πρόσφερε. Έγώ θα κσκκίνιζα από ντροπή αν τολμούσα να της ζητήσω περισσότερα από είκοσιπέντε.

Από την Μανιόλια—την έξοχη της κυρίας Πάττερσον—θα γλυτώσω την πρώτη Σεπτεμβρίου και έτσι θα έχω τρεις βδομάδες ελεύθερες που σκέπτομαι να πάω να τις περάσω στο Δέκ-Γουίλλω.—Θα ευχαριστηθώ πολύ να ξαναγδω τους Σέμπλς και όλα τα καλά μου ζώα.

Πώς σας φαίνεται το καλοκαιρινό μου πρόγραμμα; Κοντεύω να γίνω έντελως άνεξάρτητη καθώς βλέπετε. Με στηλώσατε στα πόδια μου και εγώ τώρα νομίζω πως είμαι άξια να περπατώ δλομόνηχη.

Οι καλοκαιρινές γιορτές του Πρίνσετον και οι δικές μας εξετάσεις πέφτουν ακρθώς τις ίδιες ημέρες. Αυτό ήταν ένα κτύπημα φοβερό για μας. Η Σάλλη και εγώ θέλαμε τόσο πολύ να προφθάσουμε τις γιορτές αυτές, αλλά φυσικά, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα είναι απόλυτως άδύνατον.

Καλήν αντίαμωση, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου. Σας ευχόμαι να περάσετε ένα ευχάριστο καλοκαίρι και να γυρίσετε το φθινόπωρο ξεκούρατος και ειδικώς για άλλον ένα χρόνο δουλειάς. (Αυτά, δηλαδή, θα έπρεπε να τα γράψετε εσείς σε μένα!) Δεν έχω ιδέα πως περνάτε εσείς το καλοκαίρι σας ή με τι τρόπο διασκεδάζετε. Δεν μου έχετε δώσει ούτε το ελάχιστο στοιχείο για να σχηματίσω μια αντίληψη για τους ανθρώπους και για τα πράγματα που σας περιτοιχίζουν. Παίζετε γκόλφ, πηγαίνετε ιππασία, ή σας άρέσει να κάθισθε ξακλωμένος στον ήλιο και να ρεμβάζετε;

Όπωςδήποτε, έ,τι κι αν κάνετε, σας ευχόμαι να περάσετε ώραια και να μην ξεχάσετε την Γιούντη

10 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Αυτό είναι το πιό

σκληρό γράμμα που έχω γράψει στη ζωή μου, αλλά έχω πάρει την απόφασή μου, για ό,τι πρέπει να κάνω και δεν υπάρχει τρόπος να αλλάξω την απόφασή μου αυτήν. Είναι πολύ εύγενικό και γενναϊόδωρο και αξιαγάπητο από μέρους σας να θέλετε να με στείλετε στην Εδρώπη φέτος το καλοκαίρι για μια στιγμή ή ιδέα αυτή με είχε μεθύσει. Αλλά ύστερα σκέφθηκα λογικά και φόχραιμα και είπα όχι. Θα ήταν πολύ παράλογο από μέρους μου να άρνηθώ να δεχθώ τα χρήματά σας για τα δίδακτρα του του Κολέγιου και ύστερα να τα παίρνω μόνο για να διασκεδάσω. Δεν πρέπει να με συνειθίξετε σε τόσες πολλές πολυτέλειες. Δεν αισθάνεται κανείς την ελλείψη από ένα πράγμα που δεν το γνώρισε ποτέ, αλλά είναι πολύ σκληρό να είναι αναγκασμένος κανείς να περνάη τη ζωή του χωρίς ώρισμένα πράγματα που είχε άρχισει να νομίζει πως ήταν δικαιωματικά δικά του. Η συνείδηση με τη Σάλλη και με τη Τζούλια ήταν μια φοβερή δοκιμασία για τη στοική φιλοσοφία μου. Και οι δύο τους τα είχαν όλα από τότε που ήταν μωρά. Η ετυχία τους φαίνεται σαν ένα πράγμα απόλυτως φυσικό.

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Τ.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Βλέπετε αυτό το πουλί; Μά βλέπετε και τους άχθρους που το ένεδρεούν;

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 Αυτό μόνο είχε να κάνει. Και μόλις είδε τον Σελίκ, τον παρακάλεσε να του βρη μια βάρκα για ταξίδι δυο ημερών.
 — Θέλετε να περάσετε τον κόλπο, ρώτησε ο Σελίκ, και να βγείτε στην περσική ακτή;
 — Όχι... πρόκειται για μια γεωγραφική εξερεύνηση... "Ηθελα να προσδιορίσω τη θέση των κυριωτέρων νησίδων του κόλπου... Δεν υπάρχουν στη θάλασσα του Σοχάρ;
 Καλή ιδέα του ήλθε του Ζυχέλ. Το πράγμα θα φαινόταν πολύ φυσικό. Ούτε οι άρχες του Σοχάρ θα υποψιάζονταν.
 — Υπάρχουν αρκετές, αποκρίθηκε ο Σελίκ, καμιά δεκάς σπουδαία.
 — Δεν πειράζει, είπε ο Ζυχέλ. Πριν εγκατασταθούμε κάπου στην ακτή, θέλουμε να επισκεφθούμε τον κόλπο.
 — Πολύ καλά.
 Δεν είχε τίποτ' άλλο ο Σελίκ. Πάντα όμως θα συλλογίστηκε πως καμιά σχέση δεν είχε η γεωγραφική εξερεύνηση του κόλπου με το σχέδιο που έδηλωσαν οι Γάλλοι στον πρόξενό τους—την ίδρυση δηλαδή εμπορικού γραφείου σε κάποια παραθαλάσσια πόλη του Ίμανάτου. Κι' η επίτησή τους θα γινόταν ακόμη πιο δύσκολη. Γιατί, αν βρισκόταν ο θησαυρός, μπορούσε να μη το μάθω ο Ίμάν; Κι' αφού θα το μάθαινε, τι θα τον εμπόδιζε να εξαφανίσει τον κληρονόμο του Καμύλκ και να τον κληρονομήσει ο ίδιος; Παντοδύναμος δεν ήταν στο κράτος του;
 Ο Σελίκ λοιπόν ανέλαβε να βρη κατάλληλο πλοίαρχο για την εξερεύνηση του κόλπου κι' εγγυήθηκε πως το πλήρωμά του ήταν πιστό κι' αφοσιωμένο. Τρόφιμα θα έπαιρναν για τρεις-τέσσερις ημέρες, γιατί με την ισημερία οι καιροί ήταν άβυσσοι και μπορούσε να επέλθω και καμιά άργασια.
 Ο Ζυχέλ ευχαρίστησε τον διερμηνέα και τον εβεβαίωσε πως οι διηγήσεις του θάναταίονταν γενναία. Ο Σελίκ φάνηκε τάχα ευχαριστημένος απ' αυτή την υπόσχεση. Και πρόσθεσε:
 — Πρέπει όμως να σας συνοδεύσω κι' εγώ ο ίδιος σ' αυτή την εκδρομή. Δεν ξέρετε αραβικά και δεν θα μπορείτε να συνεννοηθείτε με το πλήρωμά σας.
 — Έχετε δικιο, αποκρίθηκε ο Ζυ-

χέλ. Μείνετε στην υπηρεσία μας όσον καιρό θα κάμουμε στο Σοχάρ και, σας επαναλαμβάνω, δεν θα χάσετε τις ημέρες σας.
 Χωρίσθηκαν. Ο Ζυχέλ βρήκε το θείο του και το φίλο του, που περιπατούσαν στην παράλια, και τους είπε όλα είχε κάνει. Ο Ζιλδας ενθουσιάσθηκε που θα είχαν μαζί τους, στο ταξίδι, για οδηγό και διερμηνέα, τον καλό Άραβα με την έξυπνη φυσιογνωμία. Ο Αντιφέρ επεδιοκίμασε κουνώντας το κεφάλι του.
 "Αλλά ή, ημέρα προχωρούσε κι' ο Σελίκ δεν φαινόταν. Τι είχε γίνει; Τόσο δύσκολο ήταν να βρη μια βάρκα και να την εφοδιάσει για δυο ημερών ταξίδι; Και φανταστήτε πια τα νεύρα του καπετάν Αντιφέρ!
 — Σε δυο ώρες άρματώνεται καράβι, φώναξε, όχι μια βαρκούλα! Που είναι αυτός ο καλιόραβας να τον πετάξω στη θάλασσα; Σε γέλασε, μωρέ Ζυχέλ; Μην ήθελε να τον πληρώσεις μπροστά; Τον κλέφταρο! τον αλιτήριο!
 Να τον κάμουν αλλάξει γνώμη ούτε το σκέφθηκαν ο Ζυχέλ κι' ο Ζιλδας. Προσπαθούσαν μόνο να τον συγκρατήσουν μην έκαμε καμιά άνοσησία και προκαλούσε τις υποψίες των άρχων. Μα θα το κάτρωθαιαν με άνθρωπο που δεν άκουγε τίποτα;
 — Δεν υπάρχουν ψυρόβαρκες δεμένες στο λιμάνι; εξακολουθούσε να φωνάζει. Πάμε να πάσουμε μιά, να μπούμε μέσα και να φύγουμε. Τόσο δύσκολο είναι;
 — Μ' αφού δεν ξέρουμε τη γλώσσα, πως θα συνεννοηθούμε; Έλεγε ο ο Ζυχέλ.
 — Κι' αφού κι' αυτοί δεν ξέρουν γαλλικά; συμπλήρωσε ο Ζιλδας.
 — Και γιατί να μην ξέρουν; ξεφώνισε ο Αντιφέρ. Έπρεπε να ξέρουν!
 — Έπρεπε βέβαια! επικύρωνε ο φίλος του για να τον καλμάρη.
 — Άς είναι, γι' αυτά όλα φταίει ο Ζυχέλ.
 — Όχι, θείε μου! Έκαμα το καλύτερο, έχετε λίγη υπομονή και να ιδείτε που ο διερμηνέας θα γυρίσει. Πάλι, αν δεν σας εμπνέη τόσο εμπιστοσύνη γιατί δεν χρησιμοποιείτε τον Μπέν-Όμαρ και το γραμματικό του, που ξέρουν αραβικά; Να τους, περιπατούν στην προκυμάλια...
 — Αυτούς; ποτέ!... Είν' αρκετό, μάς φτάνει που τους έχουμε ακολουθεί.

— Ο Μπέν-Όμαρ φαίνεται σά να θέλη να μάς ζυγώσει...
 — Άς τομήση και θά ιδη!
 Πραγματικώς, ο Σαούκ κι' ε συμβολαιογράφος δεν άφιναν από κοντά τους Γάλλους. Μόλις τους είδαν να βγαίνουν από το καραβάν σαράι, τους πήραν το κατόπι. Και τώρα ο Σαούκ έσπερωχε τον Μπέν-Όμαρ να πλησιάση τον απλησίαστο καπετάν Αντιφέρ και να τον ρωτήση για το νέο ταξίδι. "Αλλά βλέποντας το θυμό του, ε συμβολαιογράφος δεν έβρισκε το θάρρος να τον άφηφήση. Η στάση του άπέναντι του συμβολαιογράφου μάλλον χειρότερους τὰ πράγματα. Γιατί να μη συννενοηθη λίγο μαζί του, γιατί να μην του πη τουλάχιστο που θα πήγαιναν, αφού κατά τη διαθήκη, η παρουσία του στο νησάκι, κατά την έσκαφή του θησαυρού, είναι υποχρεωτική;
 — Δεν δίνω ένα παρά! φώναξε ο Αντιφέρ. Άς έλθη όπως μπορεί! αν δεν μπορέση, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!
 — Μα και για μάς! Υποθέστε πως, επειδή δεν του λέτε που θα πάμε, δεν καταφέρνει να μάς ακολουθήση. Φιάνουμε μες στο νησάκι, ξεθάβουμε το θησαυρό, τον παίρνουμε. Ο Μπέν-Όμαρ δεν θα μάς κάμη δικη; Και δεν είναι πολύ πιθανό να τη χάσουμε, επειδή δεν έξεπληρώθη ρητός όρος της διαθήκης;
 — Έ, βέβαια, μπορεί να χάσουμε μια τέτοια δικη.
 — Και να πέση δηλ η διαθήκη;
 — Ίσως...
 — Βλέπετε λοιπόν πως είσαοτε υποχρεωμένος να υποστήτε τη συντροφιά του Μπέν Όμαρ και σ' αυτό το ταξίδι μάς στον κόλπο;
 — Ναί.
 — Δέχεσθε λοιπόν να τον φωνάξετε και να του πητε να είναι έτοιμος να μαρκάρη μαζί μας;
 — Όχι!
 Το «όχι» αυτό εβρόντησε σαν κανονιά. Ο Ζυχέλ σάπασε. Ο Ζιλδας όμως είπε:
 — Τότε, φίλε μου, δέν είσαι λογικός. Πάνε ποτέ οι καλοί καραβοκέρηδες, χωρίς ανάγκη, κόντρα στον άνεμο ή στην παλλήρροια; Το λογικό είναι αυτό που σε συμβουλεύει ο Ζυχέλ. Το παράλογο είναι αυτό που θέλεις κι' επιμένεις εσύ. Κι' εγώ δέν χωνεύω τον Μπέν Όμαρ, άλλ' αφού πρέπει να τον πάρουμε μαζί μας, γιατί αλλιώς τι κινδυνεύουμε να χάσουμε τὰ πάντα, άς τον πάρουμε.
 Ο Αντιφέρ άφριζε, φούσκωνε και μασούσε το χαλίκι του.
 (Ακολουθεί) Γ. ΚΑΝΟΠΟΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

"Ένα λιοντάρι κάποτε, Βλέπει ένα ποντικόκι"
 — Καλώς τού, λέει με χαρά, Τό νόστιμο φαγάκι.
 Μα σαν λυγίζει το λαϊμό Τόν ποντικό γά φάη,
 Άκούσι τη φωνούλα του Να τό παρακαλήη.
 — Λιοντάρι μου πονετικό, Σέν τί καλό θά νιώσης
 "Αμα με φάς; τί είμαι μικρός! Μη κι' άλλο μεγαλώσης;
 "Αν μου χαρίσης τη ζωή, Ίσως κι' εγώ να κάνω Σέ σέ, κάτι καλό χόρησιο, Άφου δέ θά πεθάνω".

Λυπήθηκε στο ποντικό Τά λόγια, τή λιοντάρι Τό είδς που ήταν μια μπουκιά Και τούκανε τη χάρη.

Μά το λιοντάρι έπίστανε Κάποτε, στην καγιά, Και με σχοινιά τού δέσανε.
 — Έχασε καθ' έλπίδα.

Κι' ός που να πάν να φέρουνε Τήν κλαύρα τή μεγάλη, Νά σου τον κι' ο κήρ-πόντικας, Μπροστά του ξεπροβάλλει.

Μά το σκληρό τὰ δόντια του, "Όλα τὰ σχοινιά λόνε, Και τὸ λιοντάρι έλευθερο, Νά φύγη τό' αφήνει,

Κι' απ' την ημέρα αυτή, μαζί, Ποντίκι και λιοντάρι, Παντού κι' οι δύο πήγαιναν Άχώριστο ζευγάρι.
 Μικρός Σπουδαστής [Γ]

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

...Χρόνια πολλά πατερούλη... προφέρουν σγοιτρήμοντας τὰ χαίλη μου, καθώς φιλούν τὸ σταυρό του. Τὰ δάκρυα, που ζεστά κυλούν απ' τὰ μάτια μου, ρουφάει το κρύο χόμα που τόν σκεπάζει, ενώ τὰ χέρια μου, ανάλαφρα, λές γιά να μην ταραξούν τη γαλήνη του, βάζουν δίπλα σὸ σταυρό του, λίγα μαγικά λουλούδια.
 Είναι εικοσιένα τὸ Μάη, πατερούλη... μέρα γιορταστική, μέρα χαρῆς και εὐτυχίας και γιά μάς άλλοτε.
 Τὸ χαϊδεμένο παιδί της ανοιξης, με τὸν έρχομό του, έστρωσε τη γη με χιλιαν είδων λουλούδια, γέμισε τη φύση με ζωή, με μουσικές, με κελαιδίματα. Σήμα, πατερούλη, να με δης, να πάρης απ' τὰ χέρια μου τὰ όμορφα λου-

λούδια, να με φιλήσης, να κούσω απ' τὸ γλυκόλογο στόμα σου τὰ εχρόνια κολάλα". Σήμα να δης τὴν χρυσοφοτισμένη φύση, να κούσης τὸ γλυκό κελαιδίωμα των πουλιών, να αναπνεύσης τὸν αρωματισμένο αέρα...

Σήμα...
 Μην κἀθεσαι εδὼ σὸ παγερό κοιμητήρι, κάτω απ' τὴν πένθιμη σκιά των κυπαρισσιών, με συνοροφιὰ τὸν σταυρό σου και τὸ θαμπό φῶς τὸ κανηλιού.
 Μά γιατί δέν άπαντάς; Άσκούσά σου μιλό τόσην ὄρα;
 "Ὀί, ναί! Τί φευτική νοσταλγία.
 "Όλα αυτά δέν είναι τίποτα άλλο, παρὰ λόγια και μόνο λόγια, στὰ ξεχέλιμα τὸς πόνο της θλιμμένης μου ψυχῆς, που μάταια ξαναθυμάται τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ μέρα, περασμένων ὀδύνων χρόνων.
 Βολιούτιμο Διαβολάκι [Β]

ΠΡΩΙ-ΝΟ

Πέρασα τὸ μακρὸ τὸ δρόμο με τις φλαμουριές και βεβήκα πάλι μόνη, σὸ ἀγαπημένο μου χωριουδάκι. Πλανήθηκα κάμποση ὄρα βυθισμένη στις σκέψεις μου, γιά τὰ καταλήξω στη συνθησμένη μου θέση.
 Τί όμορφα που φαντάζει τὸ χωριό, πάντα απ' τὸ μεγέλο βράχο!
 "Η θροσιά τώρα τὸ πρωί σκορπάει σάν κάποια μαγεία ἀντανακλάνας τις κροινές ἀχτίδες τὸ ἥλιου και μοιάζει μυριόχροα διαμάντια σπαρμένα στη πράσινη χλόη. Νεώθητο ένα ἀνεπίκτο πρόγμα να πλημμυρίξη τὴν ψυχὴ μου. Είναι μερικὲς στιγμές, —καὶ τέτοιες στιγμές που βγαίνει απ' τὰ κατάβαθα της ψυχῆς μας, ἀθελα μιά φωνή. "Ὀί, τί όμορφα ποῦναι! και βγαίνει με μιά ἀνεπίκτο χαρά, μ' ένα ἀνέκφραστο οὐράνιο χαμόγελο, μ' ένα αὐθόρμητο τίναγμα.
 Τὰ λουλούδια γέρνουν και σιγοσιθυρίζουν σὸ ελαφρό φύσημα τ' αέρα και ἡ ψυχὴ μου λικνίζεται κι' δόλγλυκα φέρεται στους κόσμους των ιδανικῶν.
 Κάποιο μυστήριο πλανιέται τούτη τὴν ὄρα, στην έξοχη που δέν άκούγεται τίποτε άλλο από τὰ κελαιδίματα των πουλιών, κι' απ' τὰ παιχνίδια της αἰσας ἀνάμεσα σὸ πρόσινα φυλλάματα των δέντρων. Τὸ παταμοῦ τὰ κροσάλλινα νερά, με ἡσυχό μουρμούρισμα γοργουκάλανε σὸ κάτασπρα λιθάρια, χαρίζοντας στις δχθες του τις δλόδροσες, φιλιὰ δλόγλυκα και άγνά... και κάτω έκει στή μυρωμένη λαγκαδιά ο βουκόγ γυρμένος στην άκαλή και δροσισμένη χλόη, τονίζει στή παθητική φλογέρα του τὸ γλυκό της μονοξιάς τραγουδι...
 Πόση όμορφιά τριγύρω μου! Άνοιγω τὰ χέρια μου να τὰχαλιόσω όλα...

σὰ μεθυσμένη ρουφῶ ἀχόρταγα τὸ πρωινό αέρακι. Πλημμύρα φωτός... πλημμύρα ζωῆς, πλημμύρα όμορφιάς. Εὐτυχισμένοι οι άνθρωποι που ζουν με τὸν ἦχο τὸς παρθένου τραγουδιού της φύσης και δυστυχισμένοι όσοι δέν έννοιωσαν τὴ γλυκάδα του.
 Ἀμαυρίλλης [Γ]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Μόλις τὸ πρωί άνοιξα τὰ μάτια μου, άκούω τὸ μπαμπά να φωνάζει:
 — Έτοιμασθήτε γόγγωρα γιατὶ τὸ αεροπλάνο φεύγει στις τέσσερις τὸ απόγευμα.
 — Καλὲ ποῦ αεροπλάνο! τί να ετοιμαστούμε; Θά ξεβγάλουμε μήπως κανένα που έχη τὴν τύχη να φεύγει με αεροπλάνο;
 — Μά όχι, φεύγουμε εμεῖς στις τέσσερις τὸ απόγευμα με τὸ αεροπλάνο στην Ἀθήνα για μιά ζπειγουμε ὑπόθεση.
 — Ελα, μπαμπά μου, άστειύσουαι μαζί μου; άσε τις κοροϊδιές τόσο κοντή δέν είμαι.
 — Μά όχι, δέ σε κοροϊδεύω, να τὰ εσαιτήρια, και μου τάδειξε. Φεύγουμε ἡ μαμά σου εσύ κι' εγώ.
 Μόνο που δέν τρελλάθηκα απ' τη χαρά μου. Γιά ανέψου θεά ταξίδεμα με αεροπλάνο, θά πατοῦσαι στὰ σύννεφα, ο πόθος μου τέλος θά εκπληρωνόταν.
 "Όρα όσως πολλή δέν είχαμε, ήταν έννια τὸ πρωί και στις τέσσερις θά φεύγαμε! έπρεπε να βιαστώ.
 Με βία έρχισα να ξεχωρίσω φουστάνια, καπέλλα, μαντήλια, παπούτσια—μόνο τὴς κολλες άφησα—και να τὰ τοποθετῶ στις βαλίτσες. Τέλος με βίαση και γογγωράδα ἡ ὄρα πέρασε και τὸ ρολόι τὸς τοίχου χτύπησε τρεις φορές.
 Τὴν ίδια στιγμή φάνηκε και τὸ αὐτοκίνητο τὸς αεροδρομίου που έρχόταν για νὰ μάς πάρη.
 Σε λίγο φθάσαμε σὸ αεροδρόμιο τὸς Μπουγιούκ Δερέ. Ένα ὑπέροχο ὕδροπλάνο μάς περιμένα. Μπήκαμε μέσα και περιμέναμε να γίνουν τέσσερις για νὰ ξεκινήσουμε.
 Παράξενο πρόγμα, ἡ μαμά που τὰ τρέμει τὰ αεροπλάνο, ήταν τρισαχαρόμενη χωρίς ἔγχος φόβου. Βλέπεις, σκέφθηκα, ἡ χαρά που θά δῆ, τὸς συγγενείς της δέν άφινει τόπο σὸ φόβο.
 Σε λίγο ξετινάχουμε με ένα μπόμμι! —θαρείς και ἡτανε κανονιά τὸς ιταλικῶς κυροβολικῶς που έσάλη στην Ἀθησωνία—αὐτὸ ήταν τὸ σύνθημα. Τὸ ὕδροπλάνο άγγίζει λίγο τὰ νερά τὸς Βουπόρου και με μιάς άρχίζει να ὑψώνεται στὰ σύννεφα.
 Εμένα με πιάγε τεταραχός πνευκός, ο κρότος που έκανε ο έλικας ήτανε

φορικός και ο φόβος!... άστα!!!...
 "Όσοι τέλος ανεβήκαμε κολύφηλά, τόσο πού ή γή φαινόταν σαν τη σφαίρα του σχολείου μας. Σε λίγο ένα πανδαμόνιο μιά έκρηξη! Πέφτω από το αεροπλάνο και με διαβολική ταχύτητα πέφτω προς την γή και φθάνω πού;... κρύο από το κροββάτι μου. Τότε ξύπνησα.
 "Έτσι τελείωσε το πρώτο μου ταξίδι στα σύννεφα.
 Ρόζα-Δίνα [B]

ΓΙΑ ΓΙΑ!

Τήν ξανάβιδα πιά γερασμένη από άλλοτε, και πάντα καλή κι αγαπημένη. "Ανοιξα το στόμα μου για να της μιλήσω, μα δεν βγήκε πιά εκείνη ή λέξη πού άλλοτε την έλεγα με τόση ευτυχία: — Γιαγιά.
 Και τη χαιρέτησα σαν ξένη:
 — Καλημέρα σας, κυρία.
 Δεν είχα ποτέ γνωρίσει γιαγιά. "Η δική μου έμεινε σ' άλλη πόλη και είχα να τη δω πολλά χρόνια.
 Αυτή ήταν ή μεγαλύτερή μου λύπη τότε.
 Μα κάμποσο καιρό πίστεψα πως είχα βρει αυτό πού ζητούσα. "Ήταν ή μητέρα της δασκάλας μου του κλάνου. Μιά γλυκαιά εύγενική κυρία πού την είχα αγαπήσει μ' όλη μου την καρδιά. Κάθε μέρα πήγαινα στο μεγάλο σπίτι με τα παλιά σκουφά έπιπλα, τα όλοκίνητα μαξιλάρια του καναπέ, τον καθρέφτη με τη σκαλιστή κορνίζα, την εικόνα μιας όμορφης κυρίας άπέναντι στο πιάνο.
 Πενούσα εκεί τόσες ευχάριστες ώρες μετά το μάθημα. Κι' όταν έφευγα με γέμισα λουλούδια, τριαντάφυλλα, μενεζέδες και γιοσεμιά. Μα μιά μέρα όλα τελείωσαν. Φόγαμε κιά από την Πάτρα. Κι' όταν την άποχαίρετησα μού έδωσε ένα μεγάλο μπουκέτο γιοσεμιά πού τόσο μάγεσαν.
 Πέρασαν έξη χρόνια από τότε. "Ακόμα πού θυμάμαι το μεγάλο σπίτι με τα παλιά έπιπλα και την όμορφη κυρία της εικόνας.
 "Η γιαγιά έχει πιά άληθινά έγγόνια. Τή βλέπω καμιά φορά σαν ξένη. Τά χείλη μου δεν ξαναβόσκουν πιά την αγαπημένη λέξη. Μόνο μέσα στην ψυχή μου μένει ή γλυκαιά ανάμνησή της: — Γιαγιά!

Ροζελάντια [A]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώς λέγεσαι, Κωνστανή, ή λέξεις πού έχει τόσοςσος συλλαβές;
 — Τετραπόδο, κυρία!

Βιόλα

Τόν φίλο μας τόν Τάκη τ' άδελφία του τ' άλλα τόν βρήκανε επάνω σε μιά μεγάλη σάλα.
 — Τι έχεις; τόν ρωτούνε με φόβο κι' άπορία.
 κι' απ' τó μικρό άκούνε τή δικαιολογία:
 — Είς τό Θεό πούδαι ψηλά τήν προσευχή μου κάνω και για ν' άκούση πιά καλά άνέβηκα δώ πάνω.
 Διεπρόσωπη

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 — 1898) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάχουν άκόμη μόνον οι έξις τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικός δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τó Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τó Έξωτερικόν.
 Τής Β' Περιόδου (1894 — 1935), από τους εκδοθέντας 42 τόμους υπάχουν οι 41 (διότι ο τού 1918 έχει ξαναηληθί). Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι τών έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι τού 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, και 1935 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.
 Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τός άνω τιμάς: Διά τó Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τó Έξωτερικόν δρχ. 35 εις τός ραμμένους εις τός άρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Αθήναι, 42 όδός Εύρωπαϊδου τήν 29 Μαΐου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός τού Μπαρό της Ίταλίας, συνεργαζόμενος με τή «Διάπασιν», διοργανώσε δις εβδομαδιαίως ειδικές εκπομπές για τή «Ελληνόπουλα, τόσο τού Έσωτερικού όσο και τών Ελληνικών παροικιών τού Έξωτερικού ως έξις: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθήναι) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, τήν ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μού γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση—έκτενέστερη ή συντομότερη, ανάλογως τού θέματος και τού χώρου—στην «Αλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με βέθωρο μελάνι γραμμένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δέν τά διαβάζω. Έπίσης δέν δέχομαι γράμματα πού δέν έχουν τó απαιτούμενο γραμματόσημο και πρόπει να πληρώσω ό,τι λείπει διαλό. Νά τά ζυγίζετε σκό ταχυδρομείο και νά βάζετε τó γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΚΑΙ σήμερα έχω πολλά γράμματα. Σε λίγα βέβαια θά μπόρσω νάπαντήσω και σ' αυτά πάλι έχω με τήν έκταση πού θά ήθελα. Αδτόν τόν καιρό, βλέπετε, έχω και πολλές Μικρές Άγγελίες. Δεν παραπονιέμαι βέβαια, γιατί όλ' αυτά μωρτυροδν μιά πολύ ζωηρή κίνηση, κι' ή κίνηση είναι ζωή. Στενοχωριέμαι μόνο πού δέν έχω τόν απαιτούμενο χώρο για να ικανοποιή όλους μου τούς φίλους.
 "Η συνεργάτρια μου κυρία Δίλα Καρανικόλα με παρακαλεί να διορθώσω ένα λάθος πού έγινε στο ποίημά της (φυλλάδιο 24). Στο προτελευταίο τετραστιχο, στο τέλος τού δευτέρου στίχου, αντί εκεί θά-

λει έμεις, "Άς διορθώθω, γιατί μ' αυτό τó λάθος χαλά κι' ή έννοια κι' ή όμοιοταλγεία.

"Η «Νορμανδία». Καρά, είναι τó μεγαλύτερο πλοίο πού ναυπηγήθηκε ως πέρου, άπαιτεί όμως—δέν τó είπα κι' αυτό;—να τής πάρη τά πρωτεύσια ή «Βασιλισσα Μάρτη» πού ναυπηγήθηκε φέτος. "Ός τήν ημέρα πού γράφωκα τó άρθρο μου για τά μεγάλα πλοία, δέν είχα κάνει άκόμα κανένα ταξίδι, για να δείχθω άν ή ταχύτερη της είναι πραγματικώς μεγαλύτερη. Στην εικόνα, ή «Β. Μάρτη» έρχεται μετά τή «Νορμανδία», γιατί τó μήκος της είναι μερικά μέτρα μικρότερα τó έκτόπιμα της όμως είναι μεγαλύτερο.
 Δεν είναι πολύ εύκολο, Πειριπέτσο, να παραμυρίση κανείς τά δικά του και να μη σκέπτεται παρά τά πράγματα τών άλλων. Μπορεί όμως εξάρτα, με λίγη θέληση, να μ'ήν απαιτή από τούς άλλους να κάνουν αυτό γι' αγαπή του—να παραμυρίσουν δηλαδή τά δικά τους και να σκέπτονται μόνο τά δικά του—γιατί αυτό είναι ό μεγάλος κι' αξιοκατάκριτος έγωϊσμός. "Ο σωστός άνθρωπος, πού δέν είναι ούτε παθολογικά άλτρουϊστικής, ούτε υπερβολικά έγωϊστικής, κοιτάζει και τόν εαυτό του και τούς άλλους. Τό βιβλίο πού άγόρασες, και τάλλα αθήες της κυρίας, δέν τά θεωρώ τόσο Ισορροπημένα, ούτε τόσο κατάλληλα για νέα κορίτσια. Για τó άλλο, δού θά κρίνεις από τó πρώτο γράμμα πού θά λάβεις. Χαίρω πολύ πού θάρηες στην Αθήνα και θά μείνεις καιρό.

Δέν έχω κανένα παράπονο, Αστόχα-στη, γιατί έβρω τά πολλά σου μαθήματα. "Από τής δού λέξεις πού θέλεις να σου ε-ξηγήσω, τήν πρώτη δέν τήν έβρω—μή δέν γράφεις καλά; μή ήταν γραμμένη λάθος στο περιοδικό;—τήν άλλη τήν εξηγήσα τελευταία σε κάποιον πού με ρωτούσε και, για να μ'ήν ξαναλέω τά ίδια, φάξες στις «Αλληλογραφίες μου. Θά σου σημειώσω κι' ένα λάθος πού κάνεις σό και πολλοί άλλοι: έχω «εύχρησ» αλλά «εύκωρθ» είναι τó ρήμα γιατί άλλο ή «εύχρησ» και ή «εύκωρθ» («εύχρησ» δέν υπάρχει). "Έτσι είπαμε, Αστόχα Κρίνη, να κάνεις έναν εαίωνα να μού γράφεις. "Άς είναι, έλλήως τó καλοκαίρι... Τατιά τών ποικίλων και τών γουρουινών (άπ' τά «Πασχαλινά Παχυδία») γίνονται κι' αυτά με χαρτί, πού πó φαλλάζετε στο σχήμα και τó κολλάτε με τήν έλευροκόλλα. Ναι, ό «Μπαρμπα-Μακροπόδης» τελειώνει σέ λίγο. "Αλλά μη λυπηθείς: θά τόν διαδεχθώ άλλο, επίσης όρατο μωβιστόρημα. "Έπειτα, ως τó τέλος τού χρόνου θέχετε τής «Έξωφρενικές περιπέτειες» πού ολοένα θά γίνονται... έξωφρενικότερες.
 Δεν έβρω πως, Δευκοπεργιώτη, σημείρα μόνο έφτασε στά χέρια μου ένα καλό σου γράμμα. "Όχι μόνο ευχάριστη αυτή ή τιμωρία, αλλά και σοφή. "Ο καλός σάς γυμνασιάρχης σού απέβαλε να γυρίσης στην πόλη παζός, για να σέ τιμωρήση πού έκαμεις τόσο πρόωρα τó πρώτο μπάνιο της χρονιάς, αλλά πραγματικώς για να κινήθης, να ζεσταθής, να ιδρώσης και νάποφύγης έτσι κανένα δυνατό κρυολόγημα. Γι' αυτό προπάντων ήθελε να είναι βέβαιος πως θά έκταλοδύσης τήν τιμωρία και σέ συνώδυσος κι' ό ίδιος. Σού έστειλα ό τετραδία.
 Κλέφτη τού 21, έλαβα τήν επιταγή, ενέγραφα τούς δύο νέους μου φίλους, τούς έστειλα εξαρχής τά φυλλάδια κι' έγέγραφα ψευδώνυμο για τόν πρώτο. Σε παρακαλώ να ευχαριστήσης θερμά έκ μέρους μου τόν Κάποιο και τόν Ασύλληπτον για τά

δύο αυτά ξεσπαθώματα—και να τούς πής πός περιμένα κι' άλλο. "Έτσι, παιδιά μου, να κουνίσατε λιγάκι. Μόνο τó ξεσπαθώμα σάς με διατηρεί. Γιατί, καθώς σάς είπα τόσες φορές, ούτε πράκτορες έχω, ούτε ρυκλάτες στις έφημερίδες δημοσεύω—μόνον ό,τι γράφουν αδόρημτως, από καλωνη των—ούτε άποχορήγηση από τó Κράτος παίρνω.
 Ξεφτέρια, βλέπω, τά παιδιά μου στην... πλοιολογία. "Όριστε κι' ή Ροζελάντια πού βρήκε ένα λάθος στο σχετικό άρθρο και, μ' όλη τήν κριση της ταμπέλας πού έχει, μού τó γράφει: έχω τó «Ρέ», αλλά τó «Κόντε ντι Σαβόγια». Λέει, Ιταλικό κι' κούτο, είναι «τό πλοίο πού δέν ζαλιζέι». Ηλό καλά, άρα ταξιδόφω και με τά δού, θά έβρω κι' έγω να σάς πώ με βεβαιότητα. "Άλήθεια, καιρό είχε να μού γράψη ή Ροζελάντια, μα, έλλήως γάργχη πάλι να με «βροβαρίσει» μ' ένα γράμμα τήν έβδομάδα σπως πρώτα. Θερμές ευχές για τήν είσοδό της στά 16 τών παρασιών Μάρτη. "Β. βέβαια, «θεσοπνίς» τώρα, άν και φορηή άκόμη κοντές κάλτσες και χαμηλό τακούνι. Τό χειμώνα όμως, μού γράφει, θά φορέση μακριές—και τακούνι—πόπυτες. "Ακόμα και κορό για! είναι: «ροσέρά χρονη». Και προσθέτει: «Μή νομίσης πως είμαι καμιά κοκέτα»! Άλλ' έπειδή τώρα δέν έχω σχολείο, άσολοδύμαι με διάφορα άνόητα πράγματα». Θεομάρσιο!
 Χαίρω, Διονυιδού, πού σέ «μαγειρεύω» τά φυλλάδιό μου, και προπάντων «οι θαυμάσιες Αθήν». Έπιστολές, πού τής διαβάξες πρώτες-πρώτες. Θά είδες τήν έκκριση στά Νέξ. Οι Άγγελίες δημοσεύθησαν στο 29. Δεν ήταν δυνατό πρώτιστα, γιατί προηγούνταν πολλές και, έννοιας, δέν μπορώ να γερμω τó φυλλάδιο με Άγγελίες. Αυτό, πού λές, δέν θά επιτραπόταν σ' ένα περιοδικό σαν κι' μένα.

Μού φάνηκε παράξενο στην άρχή, Φραν-σίνα, να μη θυμάσαι εσύ τί μού έγραψες στο προηγούμενο γράμμα σου και να έβλεψες να σού πώ έγω τί έννοιασά με τήν άπάντησή «δέν παράζει, περιμένα». "Αλλά όταν διαβάσα παρακάτω, ότι τώρα είσαι μητέρα με τρία (άρ. 3) μερά παιδιά, σέ δικαιολόγησα. Νά σου ζήσουν, αγαπητή μου, να τά ιδής σπως επιθυμείς και... δέν παράζει, έγω περιμένα... "Όλα εν τάξει δέν έχω να σου γνωρίσω τίποτε άνόητο.
 Κι' έγω, Πιπίτι-Παρίσι, δέν θά συμφώνοδσα πός πρόπει να έξουτρωθ ή γίδα, έπειδή καταστρέφει τά δόντα, και νάντικα-τασταθί με τó πρόδατο. Είναι μέρη πού τó πρόδατο δέν εδοκιμαί κι' ή γίδα είναι ό μόνος κόρος τόν φτωχάνα κωλοκώ. Θά μπόρατε όμως να ληφθούν μέτρα έλλα, όποτε ή γίδα να μ'ήν κάνει τόση καταστροφή. Για τó άλλο είναι σύμφωνη; πρόπει να νουθετοδνται αίσθητά τάνόητα αυτά παιδιά, πού παρασύρουνται από τόσο άνατρεπτικές διατακίες. Κι' έδω, βλέπετε, είναι μιά «γίδα», πού αθή όμως πρόπει να έξουτρωθ. Έννοιά προπάντων τών άδατα. Φοβερά πράγμα! "Τά κοινωνικά συστήματα, τó κάτω-κάτω, σφηνόδνται. Μά συζητείται κι' ή ύπαρξη τού Θεού!
 Άλήθεια, Πόλις τών Όνείρων, είναι πολύτιμα τά ένθονια της παιδικής ηλικίας. Κι' εσύ λοιπόν δίνεις και φύλαγες καλά τούς τόμους μου. Με πόση συγκίνηση θά τούς φυλλάματρηθί μιά μέρα και θά συναντήξ τó ψευδώνυμο σου στην «Αλληλογραφία, στη Σελίδα, στις Μικρές Άγγελίες, και θά γυρίξής στά σμπερινά χρόνια πού θά είναι τότε πάλι και καλοδύημα!... Χαίρω πού οι άπορίθειες δέν σέ άπογοιτεύουν και έπιδέσεις. "Αλλά τί θά πη εκκλιοκαρ-

δούλα» πού λές πως είσαι; δέν τήν έβρω αυτή τή λέξη.
 Πολύ χάρηκα, Κυρά Φροσύνη, πού θά σ' έχω τώρα κοντά μου. Καταλαβαίνω πως λυπάσαι πού άφίνεις τήν πατρίδα σου, αλλά κανένας δέν μένει στην πατρίδα του μόνο από άγάπη, άν δέν αντράχουν και μερικά άλλα άπαραίτητα. "Έλαβα και τó διήγημα τού Ντωντέ. Θά τó δημοσεύω γιατί κι' αυτό είναι όρατο! ή μεταφραση άρκατά καλή. "Όταν θά έλθής έδω, θά σού ύποδεικνύω ένώ κατάλληλα έργα για μεταφραση, θά σου δώσω κι' οδηγίες, κι' έτσι θά γίνης, έλλήως, τακτική συνεργάτρια.
 Σ' ευχαριστώ, Λυγερή, για τά καλά λόγια. Άλήθεια, μπόρασες να μού τά γράψης και νερίτερα—και πολλές φορές, σέ καθισμά από τις περιστάσεις πού άναφέρεις—άλλά πάλι καλά πού τó κάνεις τώρα. Και με πόση χάρη! Έλάσα με τήν κτηδιά μου εκεί πού λές πως σταν τίτλο μου μπόρώ νά γράψω «επιστολίδων δια κωδία, έφηδους, νινάιδες, μεσοκόπους και γέρους», γιατί στο σπίτι σου—και σέ πολλά άλλα σπίτια—με τó ίδιο σγαδόν ενδιαφέρον με παρακολούθουν όλοι». Σ' ευχαριστώ και για τήν καλή διάθεση πού έχαις, να ξεσπαθώσης. Καταλαβαίνω πως δέν σου είναι πολύ εύκολο, άπόδ τώρα δέν πηγαίνεις σχολείο, άλλ' άμα θέλεις, μπόρες να βρής κι' απέξω παιδιά.

Τι όρατο γράμμα πού μού γράφει σήμερα ή Ζουζού! Βλέπει μπροστά της τó μέλλον... Μιά μέρα θά γίνη χρήσιμη στην κοινωνία. «Αν θά γίνη» λέει εκείνη, μα έγω είμαι βέβαια. Τότε θά τή ρωτούν σέ τί τó χρωσάτ' και θάπαντ με συγκίνηση και περηφάνια: «Στή διάπλασι!». Θά μάγαπά ακόμα έπως και σήμερα, και θά με βλέπη στά χέρια τών παιδιών με τήν ίδια συγκίνηση πού αισθάνεται και τώρα, κάθε φορά πού ό ταχυδρόμος της πηγαίνει τó φυλλάδιο... Ευχαριστώ πολύ τήν «Τραλοπαρέα» για τó έδομο κι' ίωση τó δούσο ξεσπαθώμα πού μού έστειλάς.
 Καλά τó έμάντεσος, Σαρπηδών: ήταν τέχνασμα κάποιου ενδιαφερομένου για να μάθη τ' όνομά σου και να προβή εις... άποκαλύφην. Πολύ έξυπνο βέβαια, αλλά και πολύ κουτό, άπόδ τó ύποπτόθηκα άμέσως. Γι' αυτό δέν έστειλέσος τήν παραγγελία πού μού έδιναν, τάχα έκ μέρους σου, αλλά σού έκαμα τήν έρώτηση εκείνη, για να ιδή κι' ό έξυπνος ενδιαφερομένος πως τέτοια τεχνάσματα δέν περνούν εύκολα σέ μένα. Αποσώμητι ακόμα πού καλά παιδιά καταφεύγουν σέ έχι τόσο έντιμα μέσα για να μάθουν ένα όνομα ψευδωνυμού, αλλά τί να σάς πώ! γι' αυτό φταίτε, πού ή λίγο, όλοι, πού καθιστώσατε τó έθιμο τών άποκαλύφωων.
 "Η Κυκλαμιά—πού τήν ευχαριστώ και για τó ξεσπαθώμα—μού γράφει: «Με τόν πατέρα μου, πού είναι μέλος τού Πιρνασσο, πήγα στήνακαλυπτήρια της προτομής τού Πολέμου. Δέν φαντάζομαι τή χαρά μου πού γνώρισα κι' έσπεξέ τó χέρι τού σεβαστού και αγαπητού μας κ. Παπαδοπούλου. Ευχαριστήθηκα πολύ και με τó λόγο τού κ. Καρζία πού τόσο όρατα μίλησε για τή διάπλασι. Τόν κ. Φαίδωνα δέν τόν είδα δέν ήταν: «Όχι, ήταν. Κάθισε όμως παράμερα σ' έναν άκρινό πάγκο, γιατί συντρέψης τήν κυρία Έυνοπούλου πού, άδύνατη ακόμα από τήν άρρώστια της, δέν μπόρασε να στέκεται τόσην ώρα όρθια. Παντός έχλασε ό καιρός, Πειριπέτσο τών Δολλαρίων. Και τó μικρότερο κακό ήταν ή ματαιωση της έκδρομής σάς. Γιατί θά έμαθες βέβαια πός έβλαψαν τήν παρα-

γωγή αυτές οι εξακολούθητικές βροχές τού Μαΐου. Βίβα στις έφημερίδες τί όρατα πού έγιναν οι γιορτές σάς για τήν Ήνωση, πού τις έλάμπερνε κι' ή παροσία τού Βασιλιά. Για τó μεγάλο ζήτημα, έγω θά σέ συμβούλευσα, άν έχης κλίση—και άόχως βέβαια, άπόδ σκέπτεσαι, κι' αυτή τήν επιστήμη μαζί με τίς άλλες—να προτιμήσης τήν Μηχανική. Κι' άλλη φορά είπα πως τή βρισκω κατάλληλη για γυναίκα, γιατί είναι κοζι και κιά «Βραία Τέχνη—ή Αρχιτεκτονική—πού χρειάζεται γούστο.
 Φαντάσθηκα, Ολιμμένο Χαμόγελο, τί θλιβερά Πόσχα πέρασες φέτος, άπόδ ήταν ή πρώτη φορά πού, από τή μεγάλη αυτή και χαράδσηνη γιορτή, έλειπε έκείνος πού τόσο αγαπούσατε... Θά έμαθες ίωση τήν τύχη τού κομματιού σου και τώρα περιμένα τó μικρό ποίημα. Έβειξα σταν κ. Ξ. αυτά πού μού γράφεις. Με πολλή τού ευχαρίστηση θά σέ γνωρίση όταν θά έλθης στην Αθήνα.
 Σού συγχωρώ τή μεγάλη αυτή σιαιπή, Έννα Γιάμπελο, άπόδ μάλιστα μού ύπόσχεσαι να μού ξαναγράψης γρήγορα. "Α, έχω άκουστά κι' έγω τις «έξοχες έξοχές» σάς και φαντάζομαι τί όρατα πού θά περάσατε τήν Πρωτομαγιά. Σοτε τó Ταχυδρομείο έφυγε από κοντά σας; δέν παράζει, θά κάνης κι' ένα μικρό παρικότα κάθε φορά πού θέχης να ρίξής κανένα γράμμα.
 Και όνα, Βολιώτες Διαβολάει, σ' ευχαριστώ πολύ για τó ξεσπαθώμα. "Έστειλα τó φυλλάδιο στή νέα μου φίλη και περιμένα, πές της, να μού γράψη κι' ή Βικί. Μ'ήν παραδωμάται τά ελιβερά παρασώμενα ιδές με πόση σποργή σέ προσκαλεί ή ζωή, ή χαρά. Γι' αυτό και τó γράμμα σου, ένώ αρχίζει πένθιμα, τελειώνει χαρούμενα. Ναι, νάρηες έδω και να γνωριστοδύμαι. Νά γνωρίσης και τόν κ. Φαίδωνα, πού σέ χαιρέτξ και σ' ευχαριστεί για όσα γράφεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε άνατέεται, άν δέν συνοδευτεί από τó δικαιώμα, όρχ. 10.—Τά εγκρίνοντα ή έννοιασμένα ίσχύουν ός τήν 30 Νοεμβρίου 1936. Όσα συνοδευόονται από Α. άνήκουν σέ άνόητα, και δακ από Κ, σέ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Αρνάκι, κ. (...). Λώρη; Λένης ά. (Ρίση Χ. και Αλλί-κη Π. με γνωρίζετε); Νικ-Κάρτε, ά. (...).

Άνανεώσιες Ψευδωνύμων: Α-τρούμητη Αερόπόρος, κ. Χιονι, κ.

"Η Διάπασιν άπαξέται τούς φίλους της; Τζιαν Σαρματζέλι (δέν παράζει, να μού γράψης όσο συχνά θέλεις τó κομμάτι σου θά τó διαβάσω με τή σιαιρά του και θά σού πώ χάρω πού ή νέα μου φίλη Κ. Π. είναι και φίλη σου για τούς 9. δέν θυμάμαι και πού καιρός να φέξω!) Έύ-θυμον (μόνον έξη συνδρομητές έχω εκεί προσπαθής λοιπόν να τούς διαπλάσής) έστειλα ό τετραδία!) Μάγγελ (τό έστειλα άμέσως) Καμαίλονα (χαίρω πολύ για τήν άπόφασή σου: αυτό τó ψευδώνυμο ένέ-κρινε για σάν, κι' ένα άλλο, πού θά τó είδες, για τόν άδελφό σου έλλήως να μού γράψης συχνά!) Αστραπέβροντε (οι λύσεις δεκτές περιμένα και τó κομμάτι) Καίτην Παναποδίου (Σήμα έστειλα μπόρασες να μού γράψης και περισσότερα μιά από τίς άσολίες μου, και τίς πού εύχάριστες, είναι να διαβάξω τά γράμματα τών παιδιών μου) Νεοφωρμένην (έστειλα 10 τετραδία) Μυγγαρούτεν (έστειλα 4 τετραδία) Ζαπιδία (δταν λέες στις Μ. Άγγελίες διδραχμο ή τριδραχμο διαγωνισμο, έννοιασ πός, μαζί με τó ζητούμενο—κάρτα, τετραδίο, διήγημα, ποίημα κτλ.—

Πώς θα περάσετε πιά εχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Είναι ἀπλουστάτο. Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε
“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”
 καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
 —ἀλλὰ κ' αὐτοῦ πού θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.
Κε' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς
 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματὰ του καὶ μὲ
 τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους
 τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, πού ἔχουν ἀπὸ 620
 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;
Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
 λευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος
 —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον— καὶ κάμετε ἐγκαίρως
 τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε
ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πρέπει νὰ στείλῃ κανεὶς καὶ 2 ἢ 3 δραχμῆς
 γιὰ δικαίωμα συμμετοχῆς) **Ρεμὴν** (αὐτὸ
 σοῦ ἐνέκρινε) Ὀδηγὸν ἔσταιλα) **Ζακυνθι-
 νοῦλα** (ἔσταιλα 16 τετράδια καὶ ἔχω στὴ
 διάθεσή σου ὄρ. 7,60) **Θεόδ. Γρ. Μπ.**
 (δὲν ἐνόησα τί ἐνόησες; θέλεις νὰ σοῦ
 σταίλω— πῶς; μὲ γράμμα; —τὰ ἐγκυκλιμέ-
 να φευδώνυμα πού ἔχουν σχέση μὲ τὴ
 Μουσική; ἂν ἐνόησες αὐτό, μπορεῖς νὰ τὰ
 βρῆς μόνος σου, φάχνοντάς στίς Ἐγκρίσεις
 Τεωδωνῶν ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιον ὡς τὸ
 σημερινόν ἂν ἐνόησες τίποτε ἄλλο, μὲ
 γράφεις) **Μικρὴν Γήρσσαν** (σοῦ ἔσταιλα
 «Ἀδελφοῦλα», «Μητριά» καὶ 10 τετρά-
 δια) «**Ρουμειώτικη Παρέαν**» (εὐχαρι-
 στα εὐλόγημα γιὰ τὰ δυὸ ἔσοπαθώματα)
Νίνα Νόρα (τετράδια καὶ Ὀδηγὸν ἔσται-
 λα ἔχω στὴ διάθεσή σου ὄρ. 41,20) **Δια-
 βάτην, Αἴλον Νικολαΐδην, Κατάσκο-
 πον 33** κτλ. κτλ.
 Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 20
 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις
 τῶν φυλλαδίων τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου.

300. Δεξιότητες
 Ἀνδρῶκος, δὲν ἐγεννήθη
 Παρὰ πέθανε μονεῖχα...
 Σ' ἕνα σύνδεσμο ἐκολλήθη
 Καὶ μ' αὐτὸ τί βγήκε τάχα;
 Ἄσκη πέντα ἔξεσπρη,
 Κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ἔξεσπρότερη!
 Ἄνθος Ἀντιμόνης

301. Στοιχειώδεις
 Ὄπου βασιλεύει, λένε,
 Εἶναι καὶ μισὴ ἀρχοντιά...
 Ἐνα σύμφωνο ἂν τῆς λειψῇ,
 Γίνεται μὴ λιχουδιά,
 Κάτι δηλαδὴ νὰ ποῦμε
 Πὸς πολὺ τὸ ἀγκυρῆμε.
 Πέλις τῶν ὄνειρων

302. Μεταγραμματισμός
 Ἄδικα κάνα τὸν κόπο
 Ὁ νὰ βγάλω, Α νὰ βάλω,
 Νῆσος ἦταν καὶ τὸ πρῶτο.
 Νῆσος εἶναι καὶ τὸ ἄλλο,
 Στὴν Ἑλλάδα, ἐγνωσται,
 Καὶ οἱ δυὸ, φίλοι μου ἄδται.
 Γαρόφαλο

303. Τονόγραφος
 Δυὸ κοκκαλάκια τοῦ ποδιοῦ
 Τὸν τόνο ἂν ἀνεβάσουν,
 Βαρὺ ἐργαλεῖο στὸ λεπτὸ
 Σιδηροὐχθὸ θὰ φτιάσουν.

304. Τεῖνον Ἐπίθα
 * * * * * = Χωρίον Ἀτικῆς περιφρ-
 * * * * * = Ἐπίθετον κοινόν. [μον.
 * * * * * = Ὀμιλεὶ ἀπὸ βήματος
 * * * * * = Ὅρος τῆς Μακεδονίας
 * * * * * = Πᾶν ἄλιμον ἄγριον ζῶον
 * * * * * = Ἐπίρρημα.
 * * * * * = Σύμφωνον
 Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
 Παρχαλιάντικο Λουλοῦδι

305-307. Λογοπαίγρια
 1.— Ποῖον σημεῖον τῆς σφαιρῆς εἶ-
 ναι καὶ ζῶον;
 2.— Ποῖος ἰχθύς εἶναι καὶ βάρος;
 3.— Ποία νῆσος βγαίνει... στὸ πόδι
 καὶ πονεῖ; Θάλης Βλαστές

308. Σύνθεσις Φράσεως
 ΚΚΚΚΚΚ - ΑΑΑ - ΟΟΟΟΟ - Υ - Ρ -
 Σ - ΝΝ - Ω
 Μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα, συσσωρεύ-
 θέντα καθ' ἑνὴν σειρὰν πρωτοεμφανίζε-
 ται ἕκαστον— πρῶτα τὸ Κ, κατόπιν τὸ
 Α, κατόπιν τὸ Ο καὶ καθεξῆς— νὰ συν-
 τεθῆ ἀρχαῖα παροιμία ἐκ τεσσάρων
 λέξεων. Βοσκαροῦ

309. Διπλῆ Ἀμρσιτιχίς
 Τὰ μὲν δευτέρω γράμματα τῶν κά-
 τωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
 μέγαν ἀρχαῖον λαόν, τὰ δὲ ἕστατα
 μυρηκαστικὸν ζῶον τῆς Ἀμρσιτιχίς:
 1, Κατοιχία ἢ φυλαχὶ ζῶων, προ-
 κάντων πτηνῶν 2, Φοτίζει τὰ πλοῖα 3,
 Ὁ μὴ ἔχων τόνον 4, Μέγα ἀσιατι-
 κὸν κρᾶνος 5, Βυζαντινὸς Αὐτοκρά-
 τωρ 6, Ἐγκλημα 7, Ὀμηρικὸς ἥρωρ-
 βασιλεύς. Περσεύς

310. Ἑλλητισοῦμφωνον
 ηει - υσα - οσιει
 Κλέφτης τοῦ 21

311. Γεῖφος
 καὶ τόνοι
 καὶ Λυῶν
 ου καὶ δ νον
 καὶ καὶ Βεδοῦινος
 καὶ Τέλος τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ἀδ-
 σεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φέλλ. 11
 116. Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη). — 117.
 Τήλεμος (τί λαιμός). — 118. Καβοῦρι-
 Καβοῦρ. — 119. Βορᾶ-βορᾶ. — 120.
 Ι Ω Α Ν Ν Η Σ 121. ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ
 Ω Α Η Κ (ἀνῶ, Τίτικα. Ἰά-
 Α Α Β Α Ν Ι Α Βα, Κάνναι, νότα,
 Ν Α Ε Π ὀκτάβα). — 122-126.
 ΜΗΝΕΜΙΑ Διὰ τοῦ Α: Ἄλ-
 Η Ι Ι Ν σμα, Ἄδανα, Σα-
 Σ Κ Α Π Α Ν Η χᾶρα, Ἄγαφα, Ἄ-
 Βάνα. — 127. ΦΕΙΛΙΑΣ-ΙΚΤΙΝΟΣ (ῥ-
 Φίς, ΜΕΚκα, ΑΙΤνα, Ἐλίσων, ΚΙΝα;
 χΑΟΣ, ἌΣΣουρία). — 128. Ὁ ἀλέκτωρ
 ἐφώνησε τρεῖς (ὦ, ἀλ ἔκ το, ε εῖ, ον
 εἰς ε τρεῖς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [ΑΣ'—403]
 Σ ἄλλοτε Θηλυκῶν Νετέντιβ, ἡ διεῶ-
 θουσι; δὲν δίνει πάντοτε τὸ πραγματι-
 κό ὄνομα. Ἄν εἶμαι Βυδῆς (Διαπλ. Βε-
 βαῖστατα). Ἄλλὰ φυσικὰ τέτοια ἀποκάλυ-
 ψη... μόνον ὁ ἄλλοτος τῶν...
 Θηλυκῶν Νετέντιβ μισοῦσε νὰ κἀνῶ. Δὲν
 φοβοῦμαι νὰ μὲ ἀποκαλύψῃ κανεὶς, προ-
 παντὸς... ἐσεῖς!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ
 [ΑΣ'—404]
 Δ ιαπλασσοῦλα, ὑποστηρίχτε τὸ διαγω-
 νισμό ἠθοποιῶν πού παρατείνεται ἀ-
 κόμη ἕνα μῆνα. Τζέννη

[ΑΣ'—405]
 Δ ιαπλασσοῦλα, ἕνα γραμματάκι σας
 θὰ μοῦ δῶσῃ μεγάλη χαρὰ. Δεπτὴ
 Καρδοῦλα; Τζέννη

[ΑΣ'—406]
 Τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας (Κυ-
 ριακόλης Κανάκης) δηλώνει ὅτι, δὲν
 ἔχει καμμίαν σχέση μὲ τὸν Σαρπηδό-
 να, τὸν πρόεδρο τῆς «Τρελλοπαρέας» (Βε-
 βζια δὲν ἔχει. Διάπλασις).

[ΑΣ'—407]
 Ε λληνικὴ Ἄετι, ἀλληλογραφοῦμε; ἀν-
 ταλλάσσομε τετραδιάκια; Πές μου
 τὴν Δ/σὴ σου. Μτίτιν Ντάλ

[ΑΣ'—408]
 Γ ελαστὴ Ἰπολοχαγέ, εἶσαι πολὺ μικρὸς
 γιὰ νὰ ζητᾷς γαλιόνα.
 Ἐῶθυμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ'—409]
 Σ ουλατασσοῦροι, οἱ ἄνδρες ὀμιλοῦν φα-
 νερά καὶ δὲν βρῶσκον δευτὰ πίσω ἀπὸ
 τὰ φευδώνυμα, γιὰτι αὐτὸ δὲν εἶναι καλὴ
 πρῆξις. Αὐτὰ μόνον. **Κορφατοῦποιο**

[ΑΣ'—410]
 Ἀ μίλλα: Δὲν πολὺ, μὲς φαίνεται,
 Δὲν ἔφρεις, φαίνεται, τὸ γωμικό: «Μὴ
 γνώτω ἢ ἀριστοτὰ τί ποιεῖ ἢ δεξιά».
 Σῆλλογος «Διαβολοκρίτα»

[ΑΣ'—411]
 Α μαδρῶς, γιὰτι ἀργησες τόσο νὰ μοῦ
 ἀπαντήσῃς αὐτὴ τὴ φορά; Μήπως
 δὲν πήρες τὸ τελευταῖο μου γράμμα; Γρά-
 φ' μου. Νινέττα

[ΑΣ'—412]
 Α φρικάντα, δὲν εἶμαι ἢ Ἐβελίνα ἀλλὰ
 ἢ; Νινέττα

[ΑΣ'—413]
 Α φρικάντα, δὲν εἶμαι ἢ Νινέττα ἀλλὰ
 ἢ; Ἐβελίνα